

TOPAZ

ปฏิบัติการ “รามสูร” โค่นอำนาจมืด 3 ชาติ.

ดับฝัน มาชาด

SE-ED

ภาคุมาศ ทักษณา

ดับฝันมายาวี

โดย ภาณุมาศ ทักษณา

TOPAZ สำนักพิมพ์ท็อปปิด

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย โดย ภาณุมาศ ทักษณา © พ.ศ. 2562

ห้ามคัดลอก ลอกเลียน ดัดแปลง ทำซ้ำ จัดพิมพ์ หรือกระทำการใดๆ โดยวิธีการใดๆ ในรูปแบบใดๆ ไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ เพื่อเผยแพร่ในสื่อทุกประเภท หรือเพื่อวัตถุประสงค์ใดๆ นอกจากจะได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ภาณุมาศ ทักษณา.

ดับฝันมายาวี.-- กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดยูเคชั่น. 2562.

512 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

Barcode (e-book) 9786160837021

ผลิตและจัดจำหน่ายโดย

บริษัท ซีเอ็ดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน)
SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED

เลขที่ 1858/87-90 ถนนเทพรัตน แขวงบางนาใต้ เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โทรศัพท์ 0-2826-8000

หากมีคำแนะนำติชม ติดต่อได้ที่ comment@se-ed.com

ค้นหาหนังสือที่ต้องการ ได้เร็ว ทันใจ ที่ www.se-ed.com

คำนิยม

ผมไม่ได้รู้จัก “ภาณุมาศ ทักษณา” หรือ ร.อ. ตะวัน ทักษณา ร.น. เป็นการส่วนตัว แต่เป็นมิตรกันทางโซเชียลมีเดียและพอจะเห็นกิจกรรมส่วนตัว รวมถึงแนวคิดของเขาพอสมควร ในที่สุดเราก็มีโอกาสดูด้วยกันเป็นการส่วนตัวผ่านโซเชียลมีเดีย ซึ่งเนื้อหาส่วนใหญ่เป็นการแนะนำเรื่องธุรกิจร้านหนังสือของซีเอ็ด ซึ่งผมก็ประทับใจด้วยความขอบคุณและมีหลายเรื่องที่ได้นำไปปรับปรุงได้จริง

วันหนึ่งก็มีคำถามมาว่า ถ้าเขาเขียนนวนิยายสักเรื่อง ซีเอ็ดจะรับพิมพ์ให้หรือไม่? ทันทีที่ถูกถาม ผมก็พอเดาได้ว่าเนื้อหาจะต้องเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ความไม่สงบใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งยังคงเป็นปริศนาดำมืดในใจคนไทยทุกคนรวมถึงผมด้วยว่า **“มันเกิดอะไรขึ้น? ทำไมยังไม่สงบกันเสียที? มีการคิดจะแบ่งแยกดินแดนจริง ๆ หรือ?”** และอีกมากมายหลายคำถาม และผมก็คาดหวังว่า “ภาณุมาศ ทักษณา” คงจะมีคำตอบให้กับผมและคนไทย

เมื่อผมได้อ่านต้นฉบับจบ ก็ได้ **“คำตอบ”** ซึ่งแตกต่างไปจากที่ผมเคยได้รับรู้ผ่านสื่อต่างๆ รวมถึงภาครัฐ ผมตื่นเต้นกับคำตอบที่ได้จึงรีบประสานงานกับผู้เขียนและทีมกองบรรณาธิการของซีเอ็ดทันที แม้ว่าผู้เขียนจะบอกว่าเรื่องราวทั้งหมดนี้คือนวนิยายที่เกิดจากจินตนาการ แต่ด้วยเจตนา ปุ่มหลัง และประสบการณ์ของการเป็นนายทหารหน่วยข่าวกรองและนักข่าวหนังสือพิมพ์ของ ร.อ. ตะวัน ทักษณา ร.น. ผมมั่นใจว่า **“ดับฝันมายาวี”** จะเป็นนวนิยายจาก

จินตนาการที่ใกล้เคียงความจริงมากที่สุดและจะเป็นนวนิยายที่คนไทยอยากจะให้กลายเป็นเรื่องจริงมากที่สุดเรื่องหนึ่งของไทย

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ยกบรรณาธิการของผมค่อนข้างกังวลก็คือ เนื้อหาของหนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องที่น่าเหตุการณ์และสถานที่ซึ่งมีอยู่จริงมากล่าวถึง อีกทั้งเนื้อเรื่องดังกล่าวก็น่าเกี่ยวข้องกับศาสนาอิสลามเป็นอย่างมาก ซึ่งนั่นหมายความว่า การอ้างอิงหรือการอธิบายถึงสิ่งที่เกี่ยวข้องจะต้องมีความถูกต้อง 100 เปอร์เซนต์ ทีมบรรณาธิการจึงทำการตรวจสอบอย่างรอบคอบในคำศัพท์เฉพาะ และผู้เขียนเองก็ให้คำยืนยันถึงความถูกต้องของคำเหล่านั้น ซึ่งได้มีการค้นคว้า สอบถาม และปรึกษาผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อให้ได้รับคำอธิบายที่กระจ่างขึ้น จนผมและทีมบรรณาธิการมั่นใจว่าได้นำเสนอเรื่องราวที่ถูกต้อง

ผมเชื่อมั่นว่า “**ดับฝันมายาวี**” จะช่วยจุดประกายความฝันของคนไทยที่มุ่งหวังจะเห็น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้กลับมามีความร่มเย็นสงบสุขดังเดิมอีกครั้ง และผมยังหวังว่านวนิยายจากจินตนาการของคนไทยที่รักชาติ “**ภาณุมาศ ทักษณา**” เล่มนี้ จะเป็นจุดเริ่มต้นในการสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องให้กับรัฐบาล ฝ่ายความมั่นคง สื่อมวลชน นักวิชาการ คนไทยทุกคน และทำให้ “เรา” สามารถร่วมมือร่วมใจกันแก้ปัญหาความไม่สงบใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ได้อย่างเด็ดขาดเสียที

เกษมสันต์ วีระกุล

รายนุส 0315/18

ประธานกรรมการ บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

คำขอบคุณ

ผมเขียนนวนิยายเรื่อง “ดับฝันมายาวิ” ด้วยวัตถุประสงค์จะสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างคนทั่วไป ที่อาจจะยังไม่เข้าใจศาสนาอิสลาม ให้ “เข้าใจ” และ “เข้าถึง” ศาสนาอิสลามให้ดียิ่งขึ้น

ผมจึงจำเป็นต้องศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับศาสนาอิสลาม ทั้งด้วยการค้นคว้า และสอบถามผู้รู้เกี่ยวกับศาสนาอิสลาม เพื่อทำความเข้าใจกับศาสนาอิสลามให้มากที่สุด เพื่อมิให้เกิดความผิดพลาดหรือมีข้อบกพร่องในการนำเสนอเรื่องเกี่ยวกับศาสนา เพราะทราบดีว่าเป็นเรื่องละเอียดอ่อนอย่างยิ่ง และผมก็ได้ความรู้เกี่ยวกับศาสนาอิสลามตามต้องการ

1. ขอกราบขอบคุณ ท่านสวัสดิ์ สุมาลย์ศักดิ์ อดีตจุฬาราชมนตรีท่านก่อนหน้านี้ ที่กรุณานุญาตให้สถานที่ปรึกษาเสริมสร้างสันติสุขจังหวัดชายแดนใต้ (สสต.) คณะกรรมการอิสลามประจำจังหวัดชายแดนใต้ และชมรมสถาบันศึกษาปอเนาะจังหวัดชายแดนใต้ เป็นผู้จัดพิมพ์หนังสือชื่อ “อิสลาม กับความจริงที่ต้องรู้”

โดยท่านอดีตจุฬาราชมนตรีสวัสดิ์ ได้กรุณาเขียนคำนิยมในหนังสือดังกล่าวตอนหนึ่งว่า

“การอยู่ร่วมกันอย่างสันติกับศาสนิกในศาสนาอื่นๆ ในทัศนะของศาสนาอิสลามนั้นถือว่า เป็นความจริงของสังคมมนุษยชาติ อิสลามเป็นศาสนาแห่งสันติภาพ ใฝ่หาความสงบสุข อยู่บนพื้นฐานของความยุติธรรม และผู้มีเกียรติยิ่งในทัศนะของอิสลามคือ ผู้สำรวมตนจากความชั่ว”

ท้ายเล่มของในหนังสือ “อิสลาม กับความจริงต้องรู้” มีบัญชีคำยืมภาษาอาหรับและภาษามลายูปรากฏอยู่ด้วย ทำให้ผมพลอยได้รับความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ต่างๆ ได้ระดับหนึ่ง

2. ขอขอบคุณ **อาจารย์อิหมรอน บินยุซุฟ** และ **อาจารย์อัสลี บินอิบรอฮิม** นักวิชาการอิสระ ผู้คร่ำหวอดในกิจกรรมศาสนาอิสลามเป็นเวลานานกว่า 20 ปี และสำนักพิมพ์อัล-อี้หม่าน ที่จัดพิมพ์หนังสือชื่อ “คู่มือพื้นฐานอิสลาม” ออกจำหน่ายเมื่อเดือนกันยายน ปี 2546 ที่ทำให้ผมมีข้อมูลในการเขียนถึงศาสนาอิสลามได้ถูกต้อง

3. ขอขอบคุณ **อาจารย์อัब्ดุลชะกูร์ บิน ซาฟิอีย์ ดินอะ** ผู้เรียบเรียงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในภาคใต้ แล้วเขียนถึงปัญหาและทางออกจากผู้ได้รับผลกระทบโดยตรง ในหนังสือชื่อ “ฝ่าวิกฤตชายแดนใต้ ในสายตาของอุstadaz” ทั้งนี้ โดยมี รศ.ดร.จรัญ มะลูลีม เป็นบรรณาธิการ สำนักพิมพ์มติชนพิมพ์จำหน่ายเมื่อเดือนมิถุนายน 2549

4. ขอขอบคุณ **พล.อ.กิตติ รัตนฉายา** อดีตแม่ทัพภาคที่ 4 ผู้นับถือศาสนาอิสลาม ที่เขียนหนังสือเรื่อง “ยาใหญ่ไฟใต้” ให้สำนักพิมพ์ฐานเศรษฐกิจจัดพิมพ์เมื่อเดือนเมษายน 2548 ที่ทำให้ผมมีความรู้เกี่ยวกับขบวนการต่างๆ ในภาคใต้ได้เป็นอย่างดี

5. ขอขอบคุณ **อาจารย์ ดร.รุ่ง แก้วแดง** นักวิชาการด้านการศึกษาผู้สร้างคุณูปการให้แก่วงการศึกษาไทย ที่เขียนหนังสือชื่อ “สงครามและสันติสุข @ชายแดนใต้” ในขณะที่ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี ให้สำนักพิมพ์มติชนพิมพ์จำหน่าย เมื่อเดือนมกราคม 2548 ทำให้ผมได้รับความ

รู้เกี่ยวกับภาคใต้ได้เป็นอย่างดี เนื่องจากท่านกำเนิดที่จังหวัดยะลา 1 ใน 3 ของพื้นที่ที่กำลังมีปัญหา

6. ขอขอบคุณ **พีเกษม อัชมาสัย** อธิบดีบรรณาธิการข่าวต่างประเทศ หนังสือพิมพ์สยามรัฐ รายวัน, สถานีโทรทัศน์ช่อง 7 สี และบรรณาธิการข่าวต่างประเทศหนังสือพิมพ์เดอะเนชั่น เจ้าของเฟซบุ๊กเกษม อัชมาสัย ที่กรุณาตอบข้อซักถามเกี่ยวกับกิจกรรมบางอย่างของชาวมุสลิม ในฐานะที่ท่านนับถือศาสนาอิสลามอย่างเคร่งครัดมาโดยตลอด

7. ขอขอบคุณ **คุณอลิษา ดาโอ๊ะ** แอดมินเพจกลุ่มหัวใจเดียวกัน สานสายใยวัฒนธรรม เจ้าของเฟซบุ๊ก A-Isa Daoh ผู้เป็นมุสลิมะห์ ที่กรุณาตอบข้อซักถามเกี่ยวกับกิจกรรมของสาวมุสลิมตามที่ผมสอบถามไป

ด้วยข้อมูลจากหนังสือและความรู้จากการซักถามผู้รู้เกี่ยวกับศาสนาอิสลาม จึงทำให้ผมมั่นใจว่า เนื้อหาสาระในนวนิยายเรื่อง “ดับฝันมายาวิ” จะช่วยให้คนทั่วไป มีความเข้าใจเกี่ยวกับศาสนาอิสลามได้ดีขึ้นเช่นเดียวกับผม

จึงเรียนมาเพื่อความมั่นใจว่า ผมเขียนนวนิยายเรื่องนี้ด้วยเจตนาดีที่มีต่อศาสนาอิสลามอย่างแท้จริงครับ

จากใจผู้เขียน

“ดับฝันมายารี” เป็น นวนิยายเรื่องแรกของผม หลังจากเคยเขียนเรื่องสั้นและสารคดีไว้มากมายหลายเรื่อง สมัยเป็นนักข่าวหนุ่ม

ผมตัดสินใจเขียนนวนิยายเรื่องนี้ หลังติดตามข่าวการมีบุคคลกลุ่มหนึ่ง ปล้นปืน ที่ค่ายปิเหล็ง อำเภोजะเอย์รัฐ จังหวัดนราธิวาส เมื่อวันที่ 4 มกราคม 2547

ข่าวที่ปรากฏในสื่อมวลชนส่วนใหญ่ชี้ให้เห็น และเชื่อว่า น่าจะเกิดจากการกระทำของขบวนการแบ่งแยกดินแดนของพี่น้องชาวไทยมุสลิมใน 3 จังหวัดชายแดนใต้

มีการนำเสนอข่าวการจับกุมผู้ต้องสงสัยที่เป็นชาวไทยมุสลิมได้ แต่เมื่อเรื่องขึ้นสู่ศาล ปรากฏว่าศาลก็ยกฟ้องผู้ต้องหาทุกคน เนื่องจากไม่เป็นความจริงตามที่ถูกกล่าวหา

ในฐานะที่เคยเป็นทั้งนักข่าวหนังสือพิมพ์ และนายทหารการข่าวของหน่วยข่าวกรองทางทหารคือ ศูนย์รักษาความปลอดภัย (ศรภ.) ทำให้สนใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทันที

ผมตั้งคำถามเหมือนข้อบที่ 1 ของนวนิยายว่า “มันเกิดขึ้นได้อย่างไร?” และพยายามที่จะหาคำตอบจากคำถามนั้นให้ได้ด้วยการติดตามข่าวที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง

นับจาก 4 มกราคม 2547 ไม่ว่าจะมีเหตุร้ายขึ้นที่ใด ผมจะ “ตัดข่าว” เหตุร้าย ทุกรูปแบบ จากหนังสือพิมพ์ต่างๆ ใส่แฟ้มไว้

ผมแยกข่าวเป็น “แฟ้มเรื่องราว” โดยเก็บข่าวเมื่อเกิดเหตุว่า เกิดที่ไหน มีลักษณะอย่างไร ห้วงเวลาที่เกิด แยกเป็นแต่ละจังหวัดที่เกิดเหตุ

และเปิด “แฟ้มบุคคล” ที่มีบุคคลทั้งเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง ทหาร ตำรวจ นักการเมืองระดับชาติ หรือท้องถิ่น ตลอดจนผู้นำชุมชนในพื้นที่ที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์

หลังจากนั้น เมื่อมีเวลา ผมจะนำแฟ้มทั้งสองประเภทมาตรวจดูว่า เมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้น ณ ที่ใด ใครพูดว่าอย่างไร หรือแสดงความเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้นๆ อย่างไร ตามที่เรียนรู้มาจากการทำข่าวเชิงวิเคราะห์ในสื่อมวลชน และเคยทำงานในลักษณะวิเคราะห์ข่าวในหน่วยข่าว ศรภ. เพื่อหาข้อสรุปว่า ...จริงๆ แล้ว มันเกิดอะไรขึ้น

จากการพิจารณาสภาพการณ์อย่างรอบด้าน และประเมินสถานการณ์ต่างๆ แล้ว ผมได้ข้อสรุปเบื้องต้นว่า เหตุร้ายใน 3 จังหวัดชายแดนใต้ ไม่ได้เกิดจากพี่น้องชาวไทยมุสลิมทั้งหมดทั้งมวลที่เกิดและอาศัยอยู่ในเมืองไทย ที่ต้องการแยกดินแดนเพื่อกลับไปปกครองตนเอง

แต่ที่ปรากฏรายชื่อนามชาวไทยมุสลิมทุกครั้งหลังเกิดเหตุการณ์ร้ายๆ นั้น น่าจะมีสาเหตุจูงใจอื่นๆ บางอย่าง ที่ทำให้ชาวไทยมุสลิมบางคน “เห็นผิดเป็นชอบ”

ผมจึงตั้งข้อสังเกตว่า หรือคนไทยทั้งพุทธและมุสลิมกำลังถูกทำให้แตกแยก และเกลียดชังกัน จากใครคนใดคนหนึ่ง หรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง?

ผมอาศัย “ข่าวสารเบื้องต้น” ที่เก็บสะสมไว้ในแฟ้มทั้ง 2 ประเภท มาเขียนเป็นบทความว่า เหตุร้ายที่เกิดใน 3 จังหวัดไม่ใช่ฝีมือพี่น้องชาวไทยมุสลิม

แต่อาจเกิดจากฝีมือของคนกลุ่มหนึ่งที่ร่วมกันค้าของเถื่อนประเภทต่างๆ ในพื้นที่ แล้ว “ก่อเหตุ” เพื่อ “สร้างสถานการณ์” ก่อนข้างเน

แต่ข้อสังเกตของผมไม่มีใครเชื่ออย่างที่ผมเขียน มิหนำซ้ำยังถูกปฏิเสธ และพยายามบ่อนข่าวผ่านสื่อมวลชนว่า เป็นฝีมือขบวนการแบ่งแยกดินแดนฯ ชื่อนั้นชื่อนี้

ผมจึงตัดสินใจนำข้อมูลทั้งหมด มาร้อยเรียงเป็นนวนิยาย โดยตั้งชื่อว่า **“ดับฝันมายรี”** เพื่อนำเสนอเรื่องราวต่างๆ ให้ชาวไทยได้รับทราบความจริง

แต่จังหวะก้าวของผมในห้วงเวลานั้นไม่สู้ดีนัก เนื่องจากตลาดหนังสือ ได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงจากสื่อสมัยใหม่อย่างอินเทอร์เน็ต

ทำให้นิตยสารที่เคยรองรับเรื่องสั้น เรื่องยาว ทั้งรายสัปดาห์ และรายเดือน ประสบปัญหาการขาย พวกมันปิดตัวเองลงไปเรื่อยๆ

เมื่อเห็นตลาดหนังสือเริ่มวาย ความปรารถนาที่จะเขียนนวนิยายของผม ก็เริ่มลดลง เพราะไม่รู้ว่าจะไปเสนอให้ใครพิมพ์ หรือจะมีใครกล้าพิมพ์บ้าง

ผมจึงหยุดเขียนไประยะหนึ่ง แต่ด้วยความเสียดายเรื่องที่เขียนไว้ จึงนำเนื้อหาไปเผยแพร่ในเฟซบุ๊กให้มวลมิตรอ่าน หยั่งกระแสว่า ยังมีผู้สนใจอ่านนวนิยายไหม?

จนกระทั่ง อาจารย์ชัยลรี สมุทวณิช (ขออนุญาตเอ่ยนามด้วยความเคารพอย่างสูง) อ่านพบ บอกผมว่า “ใช้ได้”

แล้วท่านก็ให้ผมส่งต้นฉบับไปให้ท่านอ่านทางอีเมล หลังจากนั้นท่านได้กรุณาแนะนำว่า ผมควรเพิ่มเนื้อหาสาระ อะไร และตรงไหน ฯลฯ

ผมอ่านคำแนะนำของท่านแล้ว รู้สึกดีใจอย่างมาก และยอมรับว่าตัวเองมีข้อบกพร่องตามที่ท่านวิจารณ์มากจริงๆ ทั้งนี้เพราะผมชินกับการเขียนเรื่องสั้นที่ต้องกระชับ เดินเรื่องเร็ว และการเขียนบทความที่เขียนตรงๆ เพราะเข้าใจว่าผู้อ่านคงทราบต้นสายปลายเหตุแล้ว

เมื่อมาเขียนนวนิยาย ผมจึงไม่ได้ลงในรายละเอียดบางอย่าง ซึ่งอาจารย์ชัยสิริ สมุทวณิช กรุณาให้คำแนะนำว่า ผมต้องลงรายละเอียดทุกอย่างว่าตัวละครแต่ละตัว มีรูปร่างลักษณะอย่างไร หน้าตาเป็นอย่างไร สูง ต่ำ ดำ ขาว อ้วนผอม นิสัยเป็นอย่างไร เนื่องจากผู้อ่านไม่รู้จักตัวละครเหมือนผม

ผมจึงกลับไปปรับแก้ต้นฉบับใหม่ตามคำแนะนำ เมื่อจะเขียนถึงเครื่องมืออุปกรณ์ใหม่ ผมก็ค้นหาจากหนังสือต่างๆ เพื่อให้ผู้อ่านได้รู้จักเหมือนที่ผมรู้

หลังจากทราบข่าวจากสื่อมวลชนว่า อาจารย์เกษมสันต์ วีระกุล ซึ่งผมติดตามผลงานของท่านผ่านสื่อต่างๆ ทั้งวิทยุ โทรทัศน์ และหนังสือพิมพ์ มาอย่างยาวนาน จนบางครั้งได้นำเรื่องที่ท่านพูดไปเสริมในบทความ ได้รับการแต่งตั้งให้เป็น ประธานกรรมการ บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน) ผมจึงส่งข้อความไปแสดงความยินดีทางเฟซบุ๊กของท่าน และได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับร้านหนังสือที่ท่านเข้ามารับผิดชอบ ในฐานะนักอ่านที่เป็นลูกค้าคนหนึ่ง แล้วในเวลาต่อมาผมตัดสินใจเรียนถามท่านตรงๆ ถึงการพิมพ์นวนิยายของผม ปรากฏว่าท่านแสดงความสนใจ และบอกว่ายินดีรับพิจารณา

ผมจึงรู้สึกมีกำลังใจขึ้นมาอีกครั้ง ผมเริ่มตั้งหลักใหม่ โดยวางแผนการเขียนอย่างจริงจังตอนต้นเดือนกรกฎาคม 2562 กำหนดว่า “ต้องเสร็จ” ปลายเดือนสิงหาคม 2562

แล้วในปลายเดือนสิงหาคม 2562 ทุกอย่าง “เสร็จ” ตามแผนงานที่วางไว้ทุกประการ ผมจึงเรียนให้อาจารย์เกษมสันต์ วีระกุล ทราบ

ท่านให้ผมส่งต้นฉบับไปให้ทางอีเมลล์ ท่านอ่านต้นฉบับแล้วบอกผมว่า อ่านต้นฉบับแล้วชอบมาก ยินดีที่จะพิมพ์ให้ ทำให้ความฝันของผมเป็นจริงขึ้นมาในที่สุด

จึงขอขอบคุณอาจารย์ชัยลิริ สมทุวนิช ที่ “กรุณาปลุก” และขอขอบคุณอาจารย์เกษมสันต์ วีระกุล ที่ “กรุณานำ” นวนิยาย “**ดับฝันมายาวิ**” ขึ้นมาใหม่

ขอขอบคุณ คุณสรिता สาระจันทร์ และทีมงานกองบรรณาธิการ ที่ช่วยกัน “ทำคลอด” ให้นวนิยาย “**ดับฝันมายาวิ**” มีรูปเล่มสวยงาม

ขอขอบคุณ ลือมลชนทุกแขนง และทีมข่าวหนังสือพิมพ์ คมชัดลึก (ชุดเก่า) ที่รายงานเหตุการณ์ใน 3 จังหวัดอย่างละเอียด พร้อมทำกราฟิก ซึ่งเป็นประโยชน์ต่องานเขียนของผม

ขอขอบคุณ คุณชุมศักดิ์ นรารัตน์วงศ์ ผู้ก่อตั้งกลุ่มกิจกรรมเพื่อเยาวชนชาวใต้ในนาม ‘เพจกลุ่มหัวใจเดียวกัน สานสายใยวัฒนธรรม’ นักข่าวอาวุโสในจังหวัดนราธิวาส ที่กรุณาให้ข้อมูลต่างๆ ผ่านหนังสือ 2 เล่ม และอีกหลายอย่าง ท่านผู้อ่านจะทราบเมื่อได้อ่านนวนิยายนี้

ขอขอบคุณพ็อกเก็ตบุ๊ก ทั้งจากการเขียนโดยนักข่าว นักเขียน ของค่ายต่างๆ ตลอดจนนักวิชาการที่ได้ทุนวิจัยจากหลากหลายสถาบัน ที่สืบค้นข้อมูลมาพิมพ์เผยแพร่ไว้จำนวนมาก

รวมทั้งขอขอบคุณ 4 พี่น้อง “ประธาน” คือ คุณอารี ประธาน คุณอนุชา ประธาน คุณวินัย ประธาน และ คุณชาลี ประธาน แห่งวงดนตรีเพื่อชีวิต “แฮมเมอร์” เจ้าของเพลง “ปักษ์ใต้บ้านเรา” และเพลง “บินหลา” ที่เนื้อหาของเพลงทั้ง 2 เข้ากับเนื้อเรื่องได้อย่างลงตัว มา ณ โอกาสนี้

และต้องขอใจ ภรรยาและลูกสาวสองคนที่คอยให้กำลังใจ แนะนำการใช้คอมพิวเตอร์ทุกครั้งที่มีปัญหา ทำให้การเขียนบรรลุความสำเร็จในที่สุด

สุดท้าย ขอขอบคุณท่านผู้อ่านที่ซื้อหนังสือเล่มนี้มาอ่าน และ ขอทำความเข้าใจอีกครั้งหนึ่งว่า **เรื่องราวทั้งหมดนี้คือ นวนิยายที่เกิดจากจินตนาการของผมครับ**

ดังนั้น หาก ชื่อตัวละคร ชื่อสถานที่ ในนวนิยายเรื่องนี้ผิดไปจากความเป็นจริง หรือบังเอิญไปพ้องกับท่านผู้หนึ่งผู้ใด ผมก็กราบขอภัยมา ณ ที่นี้ด้วยเช่นกัน

ขอให้ทุกท่านมีความสุขจากการอ่านครับ กราบขอบคุณ

ร.อ.ณวัน ทักษณา ร.อ.

เจ้าของนามปากกา

“ภาณุมาศ ทักษณา”

SE-ED

โปรดระลึกไว้เสมอว่า
สิ่งที่ท่านกำลังอ่านต่อไปนี้
คือ นวนิยาย

สารบัญ

1	มันเกิดขึ้นได้อย่างไร?	19
2	ปริศนาหัวใจ	34
3	‘เขี้ยวเล็บ’ รามสูร	50
4	ตำนาน ‘รามสูร’	64
5	กำเนิด ‘จารชน’	80
6	‘เซฟเฮาส์’ รามสูร	98
7	เผชิญหน้านายกรัชมன்றรี	112
8	รามสูร ‘รู้ลึกรู้จริง’	127
9	รายชื่อแยะ - รายอกี่ต่อ	144
10	เมื่อล่อรู้ เรื่องก็ไม่ลับ	158
11	รามสูรลับคมขวาน	177
12	ล้วงลูกในถ้ำเสือ	196
13	ปริศนาที่ท้าทาย	213
14	บาดแผลในอิสลาม	228

15	ปฏิบัติการ ‘มายาวี’	245
16	‘ลามไฟศาล’ นราธิวาส	261
17	กลับไต่บ้านเรา	278
18	รามสูรรำชวาน	293
19	เมฆลาล่อแก้ว	310
20	โตรนร่วมปฏิบัติการ	326
21	ลูปคมขวาน	342
22	ไม่มีคำสอนให้ฆ่า	355
23	กระสุนจากอาวุธ	373
24	ความลึกลับกลางทะเล	387
25	มุสลิมะห์ ผู้หาญกล้า	414
26	วิวาทะธรรม	427
27	รามสูรลับขวาน	438
28	รามสูรขว้างขวาน	451
29	คมขวานรามสูร	469
30	ดัดฟันมายาวี	486

1

มันเกิดขึ้นได้อย่างไร?

เสียงแตรปลูกของทหารดังขึ้นท่ามกลางความเงียบสงบและสงัด ปลูกให้ชายหญิงคู่หนึ่งซึ่งซุกกายใต้ผ้านวมผืนใหญ่บนเตียงรูตัวและตื่นพร้อมๆ กัน ฝ่ายชายเอื้อมมือขวาไปกดสวิตช์เปิดไฟจากโคมบนโต๊ะข้างหัวเตียง ฝ่ายหญิงคว้าโทรศัพท์เครื่องนั้นมากดปุ่มรับสาย เสียงแตรปลูกที่ถูกโหลดเป็นเสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์มือถือ 1 ใน 4 เครื่องบนขอบหัวเตียงจึงเงียบลง

ครั้นห้องนอนด้านทิศตะวันออกเริ่มสว่างขึ้น มือถือเครื่องนั้นยังแนบอยู่ข้างหู เธอกรอกเสียงลงไปให้ปลายสายรู้ว่ามิได้รับแล้ว... ก่อนส่งเครื่องให้ฝ่ายชาย เขาเหยียดมือซ้ายไปรับแล้วเปลี่ยนมาไว้ในมือขวา แต่ยังไม่ทันฝ่ายชายจะพูดอะไรลงไป...

เสียงกลองแตกให้จังหวะการเดินเท้าของทหารก็ดังมาจากโทรศัพท์มือถืออีกเครื่องหนึ่ง ฝ่ายหญิงเป็นผู้คว้ามั่นมากดปุ่มรับสาย ปลอ่ยให้ฝ่ายชายกรอกเสียงลงไปมือถือเครื่องแรก

“อะไรนะ!”

ฝ่ายหญิงกำลังจะส่งมือถือเครื่องใหม่ให้จึงชะงักไว้ ตกใจกับเสียงอุทานของฝ่ายชายขณะหะสิ่งตัวขึ้นหนึ่ง สัญชาตญาณบอกให้เธอรู้ในทันทีว่า การสนทนา นั้นน่าจะเป็นเรื่องสำคัญ จึงกรอกเสียงลงในอีกเครื่องให้ผู้ถือสายรอ แล้วก้าวขาซ้ายลงจากเตียงตามด้วยขวา พาตัวเองออกไปจากห้อง

ฝ่ายชายอยู่ในวัยใกล้หกสิบ สีเทาของเส้นผมบนศีรษะตัดทรงทหารสั้น เกือบจนเห็นหนังหัว แสงไฟในห้องไม่สว่างนักและส่องมาจากด้านหลัง ทำให้ใบหน้าเข้มของเขากลายเป็นสีดำ เมื่อใช้มือซ้ายสลัดผ่านววมอกจากรูปร่าง หย่อนเท้าขวาตามด้วยเท้าซ้ายลงมายืนข้างเตียง จึงเห็นว่าเขเป็นชายร่างเล็ก ซ่อนตัวอยู่ในเสื้อและกางเกงแพรสีน้ำเงิน

ขณะพาตัวเองออกจากห้องนอน ยังแนบโทรศัพท์มือถืออยู่ข้างหู ฟังเสียง ไม่ได้ศัพท์ไปยังห้องทำงานติดห้องนอนอย่างคล่องแคล่ว เอื้อมมือไปกดปุ่มเปิดไฟข้างประตูเรียกแสงสว่าง ก่อนเข้าไปนั่งบนเก้าอี้โต๊ะทำงานติดผนัง บนนั้นมีวิทยุสื่อสารของราชการทหารตั้งอยู่แถวเดียวกับเครื่องรับโทรศัพท์ตั้งโต๊ะอีก 2 เครื่อง ถัดจากอุปกรณ์สื่อสารเป็นภาพหญิงสาวในชุดนักศึกษายืนยิ้มอยู่ในกรอบขนาดกระดาษ A4 สีทอง บนผนังเหนือโต๊ะขึ้นไปมีนาฬิกาขนาบด้านซ้าย ติดอยู่ใต้พระบรมฉายาลักษณ์ในหลวง รัชกาลที่ 9

หญิงคงได้ยินเหมือนเสียงเพื่อหรือละเมอว่า “...ทะ...ท่าน...ทะ...ท่าน...คะ..ครับ...” เขาเอื้อมมือไปหมุนปุ่มเร่งเสียงวิทยุสื่อสารให้ดังขึ้นพอได้ยินเสียงจากโทรศัพท์ดังอย่างกระหือหือกระแทก เขาพยายามเงี่ยหูฟัง ได้ยินเสียงขาดๆ หายๆ

‘ไม่รู้ว่ามีใครโทรมา’ เขารำพึงกับตัวเอง

“ทะ...ท่าน...ท่าน...แม่ทัพ...ครับ” เสียงขานตำแหน่งจึงคาดได้ว่าน่าจะเป็นโทรศัพท์จากทหารคนใดคนหนึ่งในสังกัด เขาจำได้ละ เวลาเดินทางไปตรวจเยี่ยมค่ายต่างๆ ในยามปกติ มักจะแจกเบอร์ของเครื่องนี้ให้ไว้ จึงขานรับไปว่า

“ใช่...”

“อะ..เอ่อ ทะ...ท่านครับ กะ...กอง...เอ่อ...กอง...กองพัน...บ้าน...บ้านปิเหล้ง...อะ...ถูก...ถูก...ตะ...ตี ครับ” เสียงนั้นค่อนข้างเบาเหมือนกระซิบ และไม่น่าใช่เสียงคนติดอาวุธ น่าจะเป็นการพูดกระหือหือกระหือหือกระหือหือ

ผู้ถูกเรียกว่าท่านแม่ทัพเอนหลังฟังเก้าอี้เอนหน้าขึ้นไปมองนาฬิกาบนข้างฝา เข็มยาวชี้เลข 8 เข็มสั้นชี้ตำแหน่งเลข 2 ไปเล็กน้อย บอกให้รู้ว่าเป็นเวลา 02.40 น. ขึ้นวันใหม่แล้ว

“ใจเย็นๆ นะน้อง” ชายวัยใกล้หกสิบตอบด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ปลอดภัยอีกฝ่ายให้คลายความตระหนก เปลี่ยนโทรศัพท์จากมือขวาไปไว้มือซ้าย ใช้มือขวาหยิบปากกากับกระดาดโน้ตขึ้นมาเตรียมบันทึกรายงานจากเสียงนั้น เขากรอกเสียงลงไปว่า “พูดซ้ำๆ อีกทีสิ”

“กะ กะผม พะ พล ทะ ทะหาร มะแซ ยุติง คะ ครับ ทะ ท่าน แม่ทัพ... มะแซ ยุติง... คะ ครับ กะ กองพันของผม กะ กองพัน บะบ้าน ปิเหล็ง คะรับ พะ เพิ่งถูกพวกมันปล้น พะ พวก มะ มัน...มันล่า..มันละ ล่า” เสียงรายงานนั้นขาดหายไป แล้วมีเสียงสะอื้นให้เข้ามาแทน “ละ มันล่า”

“เออะ ใจดีๆ ไว้” ผู้ถูกเรียกว่าแม่ทัพกล่าวด้วยเสียงเนิบๆ ช่วยอีกฝ่ายให้คลายวิตก “ฉันเข้าใจว่าจะเกิดอะไรขึ้น” แม่ทัพภาคตอบรับ บันทึกเวลาในการสนทนาไว้เป็นหลักฐาน ขณะเดียวกันก็นึกถึงค่ายปิเหล็งที่อยู่ใกล้นิคมสหกรณ์ในอำเภอเจาะไอร้อง จังหวัดนราธิวาสไปด้วย

หูยังฟังเสียงรายงานขาดๆ หายๆ จากพลทหารในค่าย สุภาพสตรีผู้บรรยายก็ถือจานรองมีถ้วยกาแฟร้อนควั่นกรุ่นมาวางไว้บนโต๊ะ ไม่ห่างจากวิทยุสื่อสารเท่าใดนัก

เมื่อสามีหันมายิ้มชอบใจด้วยมุมปาก เธอจึงยื่นโทรศัพท์มือถืออีกเครื่องหนึ่งให้ พยักหน้ารับทราบ ถือเครื่องนั้นด้วยมือขวาขึ้นแนบใบหูอีกข้าง

เวลาเดียวกันเสียงจากวิทยุสื่อสารของทางราชการ ก็รายงานเรื่องเดียวกันให้ทราบ แม้รายงานจากวิทยุสื่อสารจะฟังได้ไม่ชัด เพราะเสียงแทรกของหลายคลื่นและเหตุการณ์ก็เพิ่งจะผ่านไป แต่ด้วยประสบการณ์ทางทหาร ทำให้เขาพอสรุปได้ว่า กำลังเกิดเหตุร้ายแรงยิ่งในพื้นที่ของเขา

ระหว่างนั้น สุภาพสตรีวัย 40 เศษร่างเล็กพอยๆ กับสามี ยังสาวและสวย แม้ใบหน้าจะปราศจากเครื่องประทีปโฉมในชุดนอนผ้าแพรบางเบาลายดอกยี่โถ สีชมพู ยืนมองสามีผงกศีรษะอย่างเข้าใจในภารกิจ

เธอครองชีวิตภริยานายทหารตั้งแต่แม่ทัพภาคที่ 4 ยังเป็นนายทหารชั้นยศร้อยโท ลังกัตศูนย์การทหารราบ ค่ายธนະรัธต์ อำเภอปรางมบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จากนั้นย้ายตามไปทุกแห่งเมื่อสามีเลื่อนทั้งยศและตำแหน่ง เกือบครบทุกจังหวัดทหารบกของภาคใต้ กระทั่งสามีเติบโตใหญ่ในตำแหน่งแม่ทัพภาค จึงรู้ว่าต้องปรับตัวตามสามีอย่างไร

...ตื่น ทันทีเมื่อมีเสียงปลุก ไม่ว่าจะมาจากเสียงเคาะประตูห้องนอน ก่อนจะมีคำว่า “ขออนุญาตครับ” หรือจากเสียงโทรศัพท์มือถือ หรือโทรศัพท์ตั้งโต๊ะในห้องรับแขก หรือห้องทำงานห้องนี้ เธอพร้อมจะทำหน้าที่กองหนุนทันทีโดยไม่ต้องรอให้สามีร้องขอ

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกจากการถูกเรียกทางโทรศัพท์กลางดึกกลางคืน มันเป็นครั้งที่เท่าไรเธอก็คร้านจะจดจำ แต่ก็รู้ว่าควรจะทำอะไรบ้างเมื่อเวลานั้นมาถึงเหมือนคืนนี้

“ขอให้น้องทำใจดีๆ ไว้ และต้องใจเย็นๆ” ท่านแม่ทัพกล่าวซ้ำๆ ให้กำลังใจผู้ใต้บังคับบัญชา แม้จะนึกหน้าไม่ออกกว่าเป็นคนไหน

“น้องต้องซ่อนตัวในจุดปลอดภัยนะ... ดีแล้ว อืม... แล้วอย่าขยับตัวบ่อยนะ ดี ดีมาก เาละไม่ต้องรายงานอะไรเพิ่มแล้ว รอจนกว่าจะแน่ใจว่าพวกเข้าไปใหม่เป็นพวกเรา เข้าใจนะ อือ... ขอบใจ”

ส่งโทรศัพท์เครื่องแรกให้ภรรยา แล้วรอกเสียงลงไปในโทรศัพท์อีกเครื่องหนึ่งว่า

“เพิ่งรับสายจากพลทหารคนหนึ่งนะ แต่ยังไม่รู้รายละเอียด...” ระหว่างฟังเสียงจากปลายสาย แม่ทัพยกถ้วยกาแฟร้อนมีไอน์ลอยเป็นสายจนได้กลิ่นขึ้นมาจากอริมฝีปาก จิบช้าๆ จึงรู้ว่านายทหารคนสนิทกำลังเตรียมยานพาหนะ

“พี่ว่าเอาฮิวอี้ขึ้นดีกว่า เพื่อต้องรับคนเจ็บไปส่งโรงพยาบาล แล้วให้ไซยงค์เอาเอชวันเอฟคอบร้า¹ ขึ้นไปด้วย...ตกลง... หลังจากแจ้งหอบังคับการบินทราบแล้ว ประสานหน่วยข้างเคียง ทั้งตำรวจท้องที่ ตชด.² และกองทัพอากาศได้เลยว่าพี่กำลังจะลงไปดู ส่วนท่านผู้ว่าฯ กับท่านผู้บัญชาการฯ เดียวพี่รายงานเอง ตามนั้นนะ ขอบใจมาก”

หลังรับคำสั่งจากนายทหารคนสนิท (ทส.) ของแม่ทัพ นักบิน ทบ.³ ก็แจ้งพิกัดให้ศูนย์ควบคุมการบินทราบ ว่า กองทัพอากาศที่ 4 จะนำอากาศยานแบบปีกหมุนจำนวน 2 ลำมุ่งหน้าไปยังพิกัดละติจูด 6 องศา 12 ลิปดา 6 ฟลิปดาเหนือ ลองติจูด 101 องศา 50 ลิปดา 30 ฟลิปดาตะวันออก

10 นาทีต่อจากนั้น แม่ทัพอากาศที่ 4 ในเครื่องบินชุดพราง ก้าวขึ้นนั่งบนเก้าอี้ของฮิวอี้ ซึ่งเป็นเฮลิคอปเตอร์ใช้งานทั่วไปแบบ 14⁴ แม้ไม่ใช่เครื่องบินสำหรับ

¹ AH 1F Cobra ใช้เครื่องยนต์แบบ 1 (1 Gasturbine Lycoming) รุ่น T55-L-703 มี 2 ที่นั่ง ความเร็วในการเดินทาง 150 นอต หรือ 270 กม./ชม. สามารถเพิ่มความเร็วสูงสุดได้ถึง 190 นอต หรือ 342 กม./ชม. หากต้องการ มีอาวุธทำลายล้างคือ ปืนกลอากาศ ปืนใหญ่ขนาด 20 มม. M197) 3 ล้อกลิ้ง ติดกระเปาะจรวด TOW ขนาด 2.75 นิ้วที่ได้ปีกทั้ง 2 ข้าง ข้างละ 38 นัด

² ย่อมาจาก “ตำรวจตระเวนชายแดน” เป็นหน่วยงานหนึ่งของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ทำหน้าที่รักษาความสงบและปราบปรามการกระทำผิดทุกชนิดที่เกิดขึ้นตามชายแดนหรือพรมแดนของประเทศไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน

³ ย่อมาจาก “ทหารบก”

⁴ ยูทโพรกอร์มที่ใช้สนับสนุนการรบ สร้างโดยบริษัทเบลล์เฮลิคอปเตอร์ ของสหรัฐฯ ใช้เครื่องยนต์ T 53-I-13-B,BA ที่ทำความเร็วในการเดินทางปกติได้ 100 นอต หรือ 233 กม./ชม. และสามารถทำความเร็วสูงสุดได้ถึง 124 นอต หรือ 223 กม./ชม. หากจำเป็น ภายในเครื่องบินมี 13 ที่นั่ง ติดตั้งเปลสนามอยู่ 6 ตัว

การรบ แต่ฮิวอี้ก็มีเขี้ยวเล็บสำหรับป้องกันตัวเองเป็นปืนกล XM93 มินิกัน 2 กระบอก และระบบจรวดไฮดร้า 70 มม. หรือ 2.75 นิ้วพร้อมใช้งานได้ทันที

ขณะนั้นมีนายทหารยุทธการอีก 4 นายในเครื่องบินแบบสนามพร้อมอาวุธประจำกายร่อยุ่ก่อนแล้ว เมื่อแม่ทัพภาคที่ 4 เข้มขันนิรภัยเรียบร้อย ใบพัดก็เร่งความเร็วจนหมุนตัวดึงเครื่องให้เหินขึ้นจากลานจอด

ห่างกัน 5 นาที ไม่นานฝูงและเศษหญ้าแห้งจากแรงลมของใบพัดฮิวอี้ที่ตีจนฟุ้งจะจาง จากนั้นเครื่องบินเอชวันเอฟคอบบร้า เฮลิคอปเตอร์ที่มีความคล่องตัวในการรบแบบโจมตี ผลงานของบริษัทเดียวกับที่ผลิต “ฮิวอี้” ก็ทะยานตามขึ้นไป ทำหน้าที่บินคุ้มกันฮิวอี้ของแม่ทัพภาคที่ 4

เครื่องบินปีกหมุนทั้งสองลำ มุ่งหน้าสู่กองพันทหารพัฒนาที่ 4 อำเภोजะเอย์ร้อง จังหวัดนราธิวาส ทันที

แม่ทัพภาคที่ 4 จำได้ว่าตอนรับตำแหน่งใหม่ๆ เขาได้เดินทางไปตรวจเยี่ยมหน่วยทหารในความรับผิดชอบทุกหน่วย จึงยังจำได้ว่าค่ายปิเหล็งอยู่ห่างจากอำเภोजะเอย์ร้อง ไปทางตะวันออกเฉียงใต้

ภารกิจของกองพันนี้คือ การสนับสนุนการรบของทหารราบ มีอุปกรณ์ในการก่อสร้างหลายอย่างจึงสร้างค่ายอยู่ใกล้ชุมชนเพื่อให้ช่วยเหลือชาวบ้านในบางกรณี การระวังป้องกันจึงไม่เข้มงวดมากนัก นอกจากชุดคูนน้ำล้อมรอบตัวค่าย ซึ่งลวดหนามเป็นรั้วโปร่งๆ ให้มองเห็นกันได้ง่ายทั้งจากทหารและชาวบ้าน เป็นการผูกมิตรกับชาวบ้านโดยรอบๆ

ในกองพันมีอาคารอยู่ 5 หลัง คือ กองร้อยรักษาการ กองร้อยที่ 1 และกองร้อยที่ 3 อยู่ในอาคารเดียวกันแต่คนละปีก ส่วนกองร้อยที่ 2 อยู่ถัดเข้าไป

แล้วต่อด้วยโรงเลียง และอีกด้านหนึ่งเป็นบ้านพักทหารซึ่งไม่ต่างจากค่ายทหารทั่วไป กำลังทหารประจำการในกองพันนี้มีไม่มาก

ส่วนใหญ่เป็นครูฝึกและทหารเกณฑ์ในพื้นที่ที่ผลัดกันเข้ามารับกันฝึกตามห้วงเวลาการจับได้ “ใบแดง”* แต่ไม่ว่าจะกองพันทหารประเภทไหน ก็ต้องมีอาวุธยุทธภัณฑ์ประจำการอยู่บ้างเพื่อให้ทหารเกณฑ์ได้เรียนรู้ตามหลักสูตรการฝึก

อย่างไรก็ตาม แม่ทัพภาคที่ 4 เข้าใจดีว่า สำหรับบุคคลทั่วไปหรือแม้แต่สื่อมวลชน เมื่อได้ยินหรือเห็นคำว่า กองพันทหาร ส่วนใหญ่มักเข้าใจว่าเมื่อเป็นหน่วยทหารแล้วต้องมีความน่าเกรงขาม มีความมั่นคงแข็งแรง มีรั้วและเครื่องกีดขวางครบครัน ไม่น่าจะมีคนร้ายกล้าบุกเข้าไปปล้นอาวุธยุทโธปกรณ์และสังหารเจ้าหน้าที่ในยามวิกาลได้ง่ายๆ

แม่ทัพภาคที่ 4 คิดว่า พวกรุ่นนี้การปล้นค่ายและฆ่าทหารคงเป็นข่าวใหญ่ และได้รับความสนใจจากผู้ใหญ่ในรัฐบาลอย่างแน่นอน จึงตัดสินใจเดินทางไปดูจะได้รายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบอย่างถูกต้องเมื่อถูกถาม

เสนาธิการทั้งสองลำนำแม่ทัพภาคพร้อมนายทหารฝ่ายยุทธการ นายทหารฝ่ายเสนาธิการ และเสนารักษ์ บินจากค่ายวชิราวุธ จังหวัดนครศรีธรรมราช เลียบชายทะเลไปทางทิศใต้สู่จังหวัดนราธิวาส ในระดับความสูงไม่เกิน 2,000 ฟุต

ขณะนั้นฟ้าเปิดตลอดเส้นทาง เพราะยังไม่ถึงฤดูมรสุม

* “ใบดำ - ใบแดง” คือสีของสลากที่กองทัพบกจัดทำขึ้นสำหรับผู้ที่ต้องเกณฑ์ทหารเพื่อให้จับด้วยตนเองว่าจะต้องเข้ารับการฝึกประจำปีหรือไม่ โดยสลากที่พิมพ์ด้วยหมึกสีแดงเรียกว่า “ใบแดง” หมายความว่า ผู้ที่จับได้ต้องเข้ารับการฝึก ส่วนสลากที่พิมพ์ด้วยหมึกสีดำเรียกว่า “ใบดำ” หมายความว่า ผู้ที่จับได้ไม่ต้องเข้ารับการฝึก

ซ้ายมือคือดวงตะวันเริ่มแผ่รัศมีสีแดงส้มจากเส้นตัดขอบฟ้ากับผืนน้ำทะเลสีครามเข้มเบื้องบูรพาทิศจนขอบฟ้าสว่างจ้า ครู่ต่อมาก็ทอแสงประหนึ่งสีแดงของไข่มุกไข่มวงกลมโตค่อยๆ โผล่พ้นผิวน้ำขึ้นมาทีละนิดทีละนิด ครั้นทรงตัวเหนืออ่าวได้ราว 1 เซนติเมตร รัศมีสีส้มก็ปรับเป็นสีแดงอมเหลือง สาดส่องต้องผิวน้ำ ทำให้ขอบฟ้าทิศตะวันออกแจ่มกระจ่าง ก่อนความร้อนแรงของแสงจะจัดจ้าเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนมองด้วยตาเปล่าไม่ได้

ถึงกระนั้นทุกคนบนเฮลิคอปเตอร์ฮิวอี้และเอเอชวันเอฟคอบบร้าลายพรางทั้งสองลำ ที่กำลังบินให้ความสูงเหลื่อมกันมาจากค่ายวชิราวุธ ก็มีโอกาสน้อยไปชมความงดงามของธรรมชาติด้านซ้ายมือได้ทัน และไม่เพียงเห็นทัศนียภาพอันงามยิ่งเท่านั้น ทุกคนยังสามารถมองทัศนวิสัย 180 องศาได้ชัดเจนอีกด้วย

มองตรงไป ฟาติดำมตาลอดคิน ค่อยๆ ถูกแสงสว่างจับไล่แผ่กระจายเป็นวงกว้างเกินกึ่งกลางแผ่นฟ้าสีคราม เป็นความงามแปลกตายิ่งนัก

ด้านขวามือ วิวเมฆบางๆ ลอยละล่องออกจากฝั่ง สู่ทะเลตามกระแสลมบก ราวกับลำลีลิวถูกนางฟ้าฉีกทิ้งลงมาจากสรวงสวรรค์ให้ลอยไปอย่างมีความสุข แผ่นน้ำสีเขียวครามผืนใหญ่ของอ่าวไทยเต็มไปด้วยระลอกคลื่นพลิ้วไหว เมื่อถูกลมตีไล่ให้ทยอยเข้าหาฝั่งก็ตามกันมาเป็นริ้ว กระทบชายหาดจนแตกฟองขาว แล้วหายไปในผืนึกของเม็ดทรายรายเรียงเรียบราบตลอดแนว

ลี้กจากชายฝั่ง หลังฟองสีขาวของคลื่นลอนแล้วลอนเล่ากระแทกใส่หาดสีน้ำตาลเข้าไป คือสีเขียวของทิวมะพร้าวและดงไม้ชายฝั่ง บางจุดถูกคันด้วยลำน้ำตานีคดเคี้ยวผ่านหมู่บ้านท่าตัวเมือง ลี้กเข้าไป ลี้กเข้าไป จนถึงแนวเทือกเขาบูโด สันกาลาคีรี หอดตัวโอบกอดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส ทางทิศตะวันตก

ไม่นานต่อมา เฮลิคอปเตอร์ทั้งสองลำก็เข้าเขตเมืองปัตตานี สิ่งสะดุดตาของผู้อยู่บนเฮลิคอปเตอร์คือ แหลมตาชีหรือแหลมโพธิ์ ในเขตอำเภอยะหริ่งอยู่เบื้องหน้า มองลงไปคล้ายแขนข้างขวากำลังโอบอ่าวปัตตานีเอาไว้ในอ้อมกอด บริเวณนี้นั้นหน่วยงานราชการได้สร้างท่าเทียบเรือขึ้น ให้เรือประมงพื้นบ้านเข้ามาหลบลมพายุหรือมรสุม ขณะนี้จึงมีเรือหลายลำเข้าไปอาศัยจอดในนั้น

เฮลิคอปเตอร์ทั้งสองลำผ่านตัวจังหวัดซึ่งเคยมีอดีตเป็นนครรัฐไปอย่างช้าๆ จากอำเภอเมือง ข้ามอำเภอปะนาเระ เข้าอำเภอสายบุรีติดชายทะเล ล่วงสู่อำเภอไม้แก่น ที่ติดกับอำเภอบาเจาะ ของจังหวัดนราธิวาส มองเห็นเทือกเขาบูโดอยู่ทางขวามือเป็นทิวาวลงไปทางอำเภอยิงอและอำเภอระแงกับอำเภออื่นๆ

เมื่อบินพ่น่านฟ้าอำเภอเมือง จังหวัดนราธิวาสแล้ว ฮิวอี้ที่บินไล่เอะฮ้วนฯ ก็ตะแคงลำเลี้ยวขวา โฉบเข้าหาแนวลำน้ำบางนราในสายตา บินตรงไปข้างหน้าทันที ซ้ายมือคือพื้นที่อำเภอตากใบอยู่ติดอ่าวไทยลงไปถึงชายแดนไทย-มาเลเซีย ส่วนขวามือคือเทือกเขาบูโด เชื่อมต่อเทือกเขาตะเว เป็นทิวคล้ายงูยักษ์กำลังเลื้อยลงไปทางใต้ จึงเข้าเขตอำเภอเจาะไอร้องที่อยู่ทางขวามือ

ณ ตำแหน่งเลข 2 ของหน้าปัดนาฬิกา ทุกสายตาเห็นกลุ่มควันสีเทาดำพวยพุ่งและคลุ้งกระจายขึ้นสู่อากาศเป็นก้อนบ้าง แตกกระจายแผ่ออกไปตามกระแสลมบ้าง

ไต่ลงไป... ไกลไม่เกินการมองด้วยตาเปล่า เปลวไฟสีแดงลามเลียยอดไม้สีเขียวก่อให้เกิดกลุ่มควันไล่เลียงเป็นจุกๆ มองจากแผนที่ทางอากาศบอกให้รู้ว่าอีกอดีตใจเดียว ฮิวอี้และเอะฮ้วนฯ ก็จะเข้าสู่พื้นที่เป้าหมายคือค่ายปิเหล็ง

แมงปอเหล็กทั้งสองลำยังคงรักษาความเร็ว ระยะห่างสูง-ต่ำ ตามหลักการบินเพื่อปลอดภัย โดยเลี่ยงการบินผ่านเทือกเขาขวามือเพราะต้องระวังการถูกชুমยิงจึงใช้ร่องแม่น้ำบางนราเป็นแนวหนทางไปเรื่อยๆ

ซ้ายมือคืออ่าวไทยอันกว้างใหญ่ไพศาล เรือหาปลาของชาวประมงพื้นบ้านที่หากินไกลฝั่งออกจากท่าไปเมื่อค่าวนนี้ กำลังทยอยกลับเข้ามา เหมือนมดเดินตามกันเป็นแถวเรียงหนึ่ง

ขวามือไกลออกไปคือ เทือกเขาบูโดทอดยาวไปเชื่อมเทือกเขาสันกาลาคีรีและขุนเขาสูงต่ำลดหลั่นกันไป เชื่อมต่อกันลูกต่อลูก นับจากเทือกเขาภูเก็ทเทือกเขานครศรีธรรมราช เทือกเขาสันกาลาคีรี มีทิวเขาเล็กเขาน้อยเรียงรับสลับกันคล้ายคลื่นยักษ์ระลอก โดยมียะเลอันดามันเป็นผู้แบ่งพื้นที่ภาคใต้เป็นอ่าวไทยฝั่งตะวันออกกับภาคใต้ฝั่งตะวันตก

แม่ทัพภาคที่ 4 รู้ว่าเทือกเขาและทิวเขาแถวนั้นเคยเป็นแหล่งช่องส้มของกองกำลังพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย หรือ พคท. เขตใต้ ต่อมาสลายตัวเพราะนโยบาย 66/23 ที่เปิดให้โอกาสผู้หลงผิดกลับมาร่วมพัฒนาชาติไทย และบางแห่งคือแหล่งช่องส้มของโจรจีนคอมมิวนิสต์มลายู ที่เข้ามาใช้ซ่อนตัวเมื่อหลบหนีการไล่ล่าของทหารมลายู ต่อมารัฐบาลไทยในสมัยนั้นได้ช่วยรัฐบาลมาเลเซียปราบปรามโจรจีนคอมมิวนิสต์มลายูจนสำเร็จและไม่มีหลงเหลืออีก

แต่ทุกวันนี้ หลายเทือกเขากลายเป็นแหล่งช่องส้มของกลุ่มโจรเรียกค่าไถ่ มีบางกลุ่มแอบอ้างและสวมรอยว่าเป็นขบวนการแบ่งแยกดินแดน เพื่อให้ดูน่าเกรงขามสำหรับชาวบ้านในชนบทห่างไกลเมือง

เป้าหมายวันนี้คือ กองพันทหารพัฒนาที่ 4 เมื่อใกล้ถึง เฮลิคอปเตอร์ทั้งสองลำจึงค่อยๆ ลดเพดานบิน โฉบเข้าหาเป้าหมาย สายตาทุกคู่มองลงไปเบื้องล่างด้วยแววสงสัยคล้ายกัน ระหว่างนั้นนายทหารสื่อสารมีหูฟังเสียบวิทยุสื่อสารชนิดกระเป๋าทิว รายงานด้วยเสียงอันดังแข่งกับเครื่องยนต์ให้แม่ทัพทราบว่าเป็น

“นายทหารฝ่ายข่าวของ ร.ห้า พันสอง ค่ายอิงคยุทธฯ รายงานว่า ... เจ้าหน้าที่ส่วนของเรา และกำลังนาวิกโยธินของกองทัพเรือได้นำกำลังเข้าควบคุมสถานการณ์ในพื้นที่ได้เรียบร้อยแล้วครับ เอ้อ...ขณะนี้ได้จัดชุดลาดตระเวนออกสำรวจรอบๆ ค่ายเพื่อตรวจหาหลักฐานแล้วเช่นกันครับ”

ระหว่างการรายงาน เสียงวิทยุสื่อสารของนักวิทยุสมัครเล่นก็ดังแทรกเข้ามา นายทหารสื่อสารจึงเสียบสายสัญญาณเข้าในช่อง ก่อนเร่งสัญญาณเสียงเพื่อรับฟัง ครู่ต่อมาจึงรายงานให้ท่านแม่ทัพทราบว่าเป็น

“บนถนนสาย 4056 มุ่งหน้าไปมะรือโบออก กลุ่มคนร้ายโค่นต้นไม้จากสองข้างทางขวางถนน บางต้นถูกจุดไฟเผา...” เสียงครู่หนึ่ง นายทหารสื่อสารจึงรายงานต่อไปว่า “ยางรถของมูลนิธิกู้ภัยโดนตะปูเรือใบยางแตกต้องหลบเข้าข้างทางไปหนึ่งคันครับ”

ขณะนั้น เสียงวิทยุสื่อสารของเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเจาะไอร้อง ก็หลุดเข้ามาในเครื่องของนายทหารสื่อสารอีกช่องความถี่หนึ่ง เขาจึงรายงานเพิ่มเติมว่า

“มีรายงานว่า อาคารเรียนในโรงเรียนแห่งหนึ่งถูกเผาแล้วครับท่าน และข้างถนนมียางรถยนต์ถูกเผาด้วยเช่นกันครับ” เสียงวิทยุสื่อสารชนิดพกพาสี่ตำ ของนักวิทยุสมัครเล่น (หรือเรียกว่า VR) และเครื่องสีแดงของบรรดาอาสาสมัคร ถูกนายทหารสื่อสารกองทัพบก 4 สแกนเข้ามาในเครื่อง แล้วก็มีการรายงานแทรกให้ได้ยินทั่วกันด้วยว่า

“ไฮเตลเซียราไฟอัลฟาเดลต้า จากเอ็ดโค่หุวันวันชิกมาชิกมา...เปลี่ยน” เสียงเรียกขานของวิทยุสื่อสารชนิดพกพาจากนักวิทยุสมัครเล่นเครื่องหนึ่งดังเข้ามาในเครื่องของนายทหารสื่อสารในอีกช่องความถี่หนึ่ง เมื่อนึกได้ว่าเสียงการติดต่ออาจบกวนนักบิน เขาจึงเสียบด้านหนึ่งของสายฟังสัญญาณกับตัวเครื่อง แล้วดึงด้านมีหูฟังใส่ช่องหูทำให้ได้ยินเสียงการสื่อสารกระตอนกระแท่น ก่อนสรุปให้ผู้บังคับบัญชาว่า

“กำลังเจ้าหน้าที่จากหลายพื้นที่ไปไม่ถึงค่ายครับท่าน...” นายทหารสื่อสาร ขยับปุ่มเสียบหูฟังให้กระซิบ ก่อนรายงานอีกครั้งว่า

“...ระหว่างทางมีต้นไม้ถูกตัดโค่นมาขวางถนน และด้านหน้าก็มีต้นไม้ถูกจุดไฟเผาเป็นช่วงๆ ด้วยครับ” เมื่อเสียงของนายทหารสื่อสารเงียบไป แม่ทัพภาคที่ 4 จึงตะโกนแข่งกับเสียงเครื่องยนต์ไปยังนายทหารสื่อสาร

“เตือนเจ้าหน้าที่ภาคพื้นดินทุกหน่วย ขอให้ตริ่งกำลังอยู่ในตำแหน่งของตัวเองไปพลางก่อน อย่าผลิผลามเข้าไปเพราะอาจถูกซุ่มโจมตีได้ รอจนได้รับสัญญาณจากชุดล่วงหน้าว่า ‘เคลียร์’ จึงเข้าไป...”

หลังจากสั่งการเสร็จ แม่ทัพภาคที่ 4 มองต่ำลงไป เขาเห็นเหมือนนายทหารทุกคนบนเครื่องเห็นคือ กลุ่มควันสีเทาดำใหญ่บ้างเล็กบ้างลอยคลุ้งขึ้นมาเหนือยอดไม้ใหญ่

เฮลิคอปเตอร์ทั้งสองลำจากกองทัพอากาศที่ 4 ค่อยๆ ลดเพดานบินต่ำลง ในระยะนั้นใจว่าปลอดภัยเมื่อเห็นเป้าหมายอยู่ไม่ไกลนัก เป็นเวลาเดียวกับวิทยุสื่อสารข่ายตำรวจรายงานให้ทราบ ว่า ถนนสายหลัก 4056 แยกจากถนน 4055 ผ่านอำเภอเจาะไอร้อง มุ่งหน้าไปยังอำเภอสุไหงปาตี ทางใต้ลงไปถูกปิดลงแล้ว นักบินบนเฮลิคอปเตอร์เอเอฟวันเอฟคอบบร้าโฉบตัวเป็นวงกลมในรัศมีว่าปลอดภัย จากการถูกลอบยิงจากพื้นดิน จนมั่นใจจึงวิทยุแจ้งนักบินฮิวอี้เตรียมนำเครื่องลง และให้นายทหารภาคพื้นดินภายในค่ายเคลียร์พื้นที่ ด้วยการยิงพลูสัญญาณให้ แก่ฮิวอี้ลงจอดเมื่อได้รับสัญญาณยืนยัน

แต่ฮิวอี้ไม่ทันลดเพดานบินลงสู่เป้าหมาย แม้ที่พภาคที่ 4 ก็เหยียดแขน ขวาคว่ามือให้นิ้วหัวแม่มือชี้ลง แล้วหมุนเป็นวงกลมให้นายทหารยุทธการดู บอกให้รู้ว่าขอให้ฮิวอี้บินเป็นวงกลมรอบค่าย

เขายากดูพื้นที่โดยรอบของค่ายปีเหล็งทางอากาศอีกครั้ง หลังได้รับ คำสั่งจากนายทหารยุทธการ นักบินของฮิวอี้ก็ยกตัวสู่ความสูงระดับเดิม พาเครื่องบินวนจากขวาไปซ้ายทันที

ด้วยความสูงจากพื้นดินราว 1,000 ฟุต ทำให้แม่ทัพภาคที่ 4 ใช้สายตา สำรวจภูมิประเทศโดยรอบของค่ายได้อย่างชัดเจน

เขาเห็นถนนเชื่อมระหว่างอำเภอเจาะไอร้อง อำเภอเมือง และอำเภอระแง อยู่ทางทิศเหนือ เห็นถนนเชื่อมอำเภอเจาะไอร้องกับอำเภอสุไหงปาตีทางทิศใต้ ทางทิศตะวันออกยังมีถนนชนบทเส้นเล็กๆ เชื่อมสหกรณ์นิคมปีเหล็งกับอำเภอ ตากใบ

ในพื้นที่โดยรอบมีกลุ่มควนทั้งสี่เขาและสี่ศาลอยคลั่งอยู่เป็นระยะๆ เมื่อ คิดว่ามิติตำแหน่งใดน่าสนใจ เขาก็จะหยิบกล้องส่องทางไกลหรือทหารเรียกว่า “กล้องส่องสองตา” วางข้างกายขึ้นแนบดวงตา มองไล่ไปเรื่อยๆ จนพอใจจึงวาง ไว้อย่างเดิม เมื่อพบจุดไหนชวนสงสัยก็หยิบมันขึ้นมาใหม่ สลับกันไป

ในมือซ้ายของแม่ทัพภาคที่ 4 มีแผนที่ทางทหารมาตราส่วน 1:50,000 ของจังหวัดนราธิวาสถืออยู่ บนพื้นแผนที่มีวงกลมสีแดงล้อมรอบค่ายทหารเป้าหมาย ภายในวงกลมสีแดงแบ่งเป็น 8 ส่วน เท่ากับทิศทั้งแปด จึงเห็นพื้นที่อำเภอต่างๆ ใกล้อำเภอเจาะไอร้องครบถ้วน ทำให้การประเมินสถานการณ์แม่นยำขึ้น

เหนือสุดคือตำแหน่ง 12 นาฬิกาพุ่งตรงไปยังอำเภอเมือง จังหวัดนราธิวาส ถัดลงไปทางขวาคืออำเภอตากใบ ตั้งอยู่ในตำแหน่ง 3 นาฬิกาหรือทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ระหว่างตำแหน่ง 4 และ 4 นาฬิกา คืออำเภอสุไหงปาดี เชื่อมไปยังอำเภอสุไหงโกลก ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ถัดไปทางซ้ายของวงกลมระหว่างตำแหน่ง 7 และ 8 นาฬิกา คืออำเภอจะนะ ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ และอำเภอระแงะ ส่วนระหว่าง 10 และ 11 นาฬิกา คืออำเภอระแงะ ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ

การมาร์กตำแหน่งทำให้แม่ทัพกองทัพบกที่ 4 พบว่า สภาพภูมิประเทศของแต่ละพื้นมีเส้นทางคมนาคมอะไรเป็นถนนสายหลัก อะไรสายรอง มีกี่เส้น จากอำเภอไหนไปอำเภอไหน และในพื้นที่ใดมีเทือกเขาหรือเนินเขาได้ทับซ้อนอยู่ และ/หรือ มีคลองธรรมชาติและคลองชลประทาน ซึ่งมีถนนดินสองข้างคลองเป็นตัวเชื่อมไปยังพื้นที่ต่างๆ อยู่ตรงไหนบ้าง

แม่ทัพภาคที่ 4 จำได้ว่า ตอนที่ตระเวนตรวจเยี่ยมหน่วยต่างๆ นั้นทราบ ว่า กองพันทหารพัฒนาที่ 4 สร้างอยู่ใกล้บริเวณสหกรณ์นิคมปิเหล็ง นอกจากมีคูน้ำและรั้วบอกเขตทหารแล้ว ด้านหลังยังมีป่าพรุ สวนยาง สวนผลไม้ เช่น สวนกล้วยของชาวบ้านโอบล้อมไว้โดยรอบ

ตัวกองพันแยกเป็นสองส่วนคือ ส่วนทำการและบ้านพัก ผ่านประตูค่ายเข้าไปจะพบกองรักษาการณ์ด้านเหนือกองบังคับการ ถัดเข้าไปเป็นกองร้อยต่างๆ คลั่งเก็บอาวุธอยู่ด้านในของค่าย ข้างๆ มีถนนและป่าพรูล้อมอยู่ ส่วนอาคารพักอาศัยของข้าราชการทหารอยู่ทางทิศใต้

นอกจากหน้าค่ายติดถนนแล้ว อีก 3 ด้านถูกล้อมไว้ด้วยบ้านเรือนของชาวบ้าน ปลุกกระจัดกระจายไม่เกาะกลุ่มกัน แต่พอมองเห็นหลังคาบ้านหลัง

ถัดไปทำให้สามารถส่งเสียงเรียกขานถึงกันได้ ในหมู่บ้านมีเส้นทางสัญจรเชื่อมต่อมายังค่ายเพื่อความสะดวกในการเดินทางไปมาหาสู่กันตามปกติ ส่วนในป่าละเมาะพรมิตันหลุมพี* ปลูกุลสลับสวนยางของชาวบ้าน

ณ ตำแหน่งนั้น แม่ทัพภาคที่ 4 เห็นผ่านเลนส์กล้องส่องสองตาว่า ในป่าพรุหลังค่ายมีร่องรอยถูกแหวกเป็นทางยาว เขาอนุมานว่า กลุ่มคนร้ายน่าจะใช้เป็นเส้นทางในการนำกำลังเข้ารุกตีและร่นถอย

นอกจากเส้นทางนั้น แม่ทัพภาคที่ 4 เห็นถนนเลียบบลอสองชลประทานทางทิศตะวันออกพุ่งไปสู่แม่น้ำโก-ลก ในแผนที่ระบุว่า เส้นทางนี้จะผ่านบ้านปลักปลา บ้านมูโนะ บ้านบูโ๊ะ บ้านแฉะเป๊ะ เป็นหมู่บ้านของชาวไทยมุสลิม ก่อนจะถึงตำบลนาหาด อำเภอตากใบ จุดนี้สามารถข้ามไปยังประเทศมาเลเซียได้

ขณะเฮลิคอปเตอร์บินวนซ้ำๆ แม่ทัพภาคที่ 4 ใช้แว่นขยายส่องลงไปในพื้นที่ในมือ พบว่าจากค่ายปิเหล็ง มีเส้นทางไปยังอำเภอตากใบได้ แม้ว่าถนนจะอ้อมเล็กน้อย คือผ่านโรงเรียนราชประสงค์แล้วต้องเลี้ยวซ้ายไปตามถนน 4019 ก็ตาม แต่เมื่อถึงตำบลศาลาใหม่ อำเภอตากใบ ก็จะพบถนนหมายเลข 4084 ซึ่งเชื่อมอำเภอตากใบกับอำเภอเมืองนราธิวาส สามารถขับรถทะลุไปยังอ่าวไทยได้ภายใน 30 นาที หรือจะหลบเข้าไปยังประเทศมาเลเซียก็ได้โดยผ่านทางตำบลบางขุนทอง

แม่ทัพภาคที่ 4 ใช้มือขวาดึงปากกาจากกระเป๋าเสื้อ ใช้ปากคาบปลอกปากกา ดึงด้ามออกมาลากเส้นปากกาทับเส้นทางบนแผนที่ให้มองเห็นชัดยิ่งขึ้น แล้วมองลงไปเบื้องล่างอีกครั้งหนึ่ง

เขาตั้งคำถามว่า ‘คนร้ายรุกเข้ามาทางไหนไม่สำคัญ แต่เมื่อเสร็จภารกิจแล้วควรหนีไปทางใดจึงเร็วและปลอดภัย’ แล้วก็ได้ข้อสรุปว่า คนร้ายน่าจะหนี

* พีชในตระกูลปาล์ม มีผลคล้ายระกำ

ออกไปในสองเส้นทางคือด้านหลังอาคารกองร้อยที่ 1 และกองร้อยที่ 3 ส่วนอีกทางหนึ่งคือหนีออกด้านข้างของกองร้อยบริการ ลุยน้าในป่าพุดออกไป

หากหนีลงไปทางทิศใต้ กว่าจะไปถึงชายแดนประเทศมาเลเซีย ก็ต้องใช้เวลามากพอสมควรเพราะต้องผ่านอำเภอสู้โง่งป่าดี ผ่านอำเภอสู้โง่งโลก

แม่ทัพภาคที่ 4 มองดูแผนที่แล้วเงยหน้าขึ้นไปมองภาคพื้นดินในตำแหน่ง 9 นาฬิกา เขาเห็นเทือกเขาตะเว ส่วนหนึ่งของเทือกเขาบูโดครอบคลุมพื้นที่ อำเภอระแง อำเภोजะไอร้อง อำเภอสู้โง่งป่าดี อำเภोजะแง และอำเภอสู้ครินทอดยาวอยู่ แม่ทัพภาคตะเวจะสามารถทะลุไปยังอำเภอรือสาะ จังหวัดนราธิวาสและอำเภอรามัน จังหวัดยะลาได้

แต่การเคลื่อนย้ายกำลังพร้อมสัมภาระอาวุธปืนไปด้วย คงทำให้การหลบหนีเป็นไปด้วยความยากลำบาก อย่างไรก็ตามแม่ทัพภาคที่ 4 ก็ไม่ทิ้งจุดสังเกตนั้นไปเสียทีเดียว เขายังคงมาร์กตำแหน่งสำคัญนั้นเอาไว้ในแผนที่ที่อยู่ในมือด้วยเช่นกัน

แม่ทัพภาคที่ 4 เหลียวไปมองพื้นที่ดังกล่าวรอบๆ อีกครั้ง ก่อนส่งสัญญาณให้นายทหารยุทธการรู้ว่า เขาเสร็จสิ้นภารกิจแล้ว นักบินจึงแจ้งทางวิทยุลงไปเบื้องล่างว่าพร้อมที่จะนำเครื่องลง เขารอจนเห็นพลุควันสัญญาณบอกตำแหน่งลานจอดสำหรับเฮลิคอปเตอร์ จึงบังคับให้ฮิวอี้โรยตัวต่ำลงมา แม่ทัพภาคที่ 4 ถือโอกาสนั้นใช้สายตามองบรรยากาศรอบๆ กองพันอีกครั้ง

คราวนี้เขาเห็นรอยล้อรถยนต์บนถนนหน้าค่ายเป็นป็นยาวสีดำ จึงพอสรุปสถานการณ์ได้ว่า คนร้ายวางแผนเข้ามาปล้นค่ายด้วยการบุกและการถอยไว้อย่างรอบคอบ คือเตรียมการบุกและการหลอกล่อระหว่างหนีให้เจ้าหน้าที่ลับสนได้ อย่างสอดคล้องกัน

ก่อนลี้ภัยของฮิวอี้จะแตะพื้น แม่ทัพภาคที่ 4 อุดตามตัวเองไม่ได้ว่า

“มันเกิดขึ้นได้อย่างไร?”

2

ปริศนาหัวใจ

คำถามของแม่ทัพภาคที่ 4 ที่ว่า “มันเกิดขึ้นได้อย่างไร?” หาได้จำกัดอยู่แต่ในฮิวอิ์ล่านั้นไม่ คนอื่นๆ ก็ถาม เมื่อข่าวจากสื่อมวลชนแขนงต่างๆ แพร่ไปในวันรุ่งขึ้น โดยเฉพาะในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ทั้งชาวไทยพุทธและชาวไทยมุสลิมทุกหมู่บ้านต่างวิพากษ์วิจารณ์เหตุการณ์ครั้งนี้แทบจะทุกหลังคาเรือนเหมือนทุกครั้งเมื่อมีข่าวค่ายทหารถูกโจมตี

“มันเกิดขึ้นได้อย่างไรนะหรือ?”

พล.ต.อ.ชิงชัย วรณฤทธิ์ รองนายกรัฐมนตรีฝ่ายความมั่นคง และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ทวนคำถาม หลังจากถูกนักข่าวคนหนึ่งในกลุ่มใหญ่ซึ่งดักรอสมัภาษณ์หน้าตึกกระทรวงว่า “การปล้นฆ่าทหารในกองพันบ้านปิเหล็งอำเภोजะเอย์ร้องเกิดขึ้นได้อย่างไร” เขาได้แสดงความเห็นต่อด้วยว่า

“ผมคิดว่ามันเร็วเกินไปนะหากจะสรุปว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร”

แม้จะตอบไปอย่างนั้น เขาก็ยังถูกต้อนด้วยอีกหลายๆ คำถาม รวากับนักข่าวประจำกระทรวงได้ร้อยเรียงกันเอาไว้เป็นชุดแล้วผลัดกันปล่อยออกมาคนละคำถามอย่างไรร้อยๆ นั้น นักข่าวหญิงคนหนึ่งถามว่า

“ท่านรองนายกฯ พอจะบอกถึงความเสียหายได้ไหมคะ”

พล.ต.อ.ชิงชัยตอบว่า “ก็พอสมควรนะครับ แต่ยังไม่ทราบรายละเอียดมากนัก ตอนนี้นักข่าวที่กำลังสำรวจความเสียหายอยู่ครับ”

นักข่าวสาวอีกคนถามขึ้นว่า “มีทหารเสียชีวิตหรือบาดเจ็บเท่าไหร่คะ”

เขากำลังจะตอบว่า ‘ยังไม่ทราบรายละเอียด’ ก็มีเสียงจากนักข่าวชายถามแทรกขึ้นว่า “จำนวนอาวุธถูกปล้นไป มีประเภทไหนบ้างครับ” แต่ก็ยังไม่ทันตอบก็มีอีกคนล่ำทับตามมาว่า

“ท่านได้รับรายงานหรือยังครับ ว่าเป็นฝีมือของโจรแยกดินแดนกลุ่มไหน”

และอีกคำถามหนึ่งเหมือนการเสียบเบี่ยหางย รุกให้ขุนจนถามว่า

“ท่านคิดว่าขบวนการก่อการร้ายสากลเข้ามามีส่วนสนับสนุนไหมครับ”

พล.ต.อ.ชิงชัย ไม่รอให้มีคำถามอื่นๆ ตามมา เขายกสองมือขึ้นระดับไหล่เหมือนพระพุทธรูปยืนปางห้ามญาติ บนใบหน้ายังเต็มไปด้วยรอยยิ้มเหมือนผู้ใหญ่ใจดี ซึ่งตัดบทขึ้นเสียก่อนว่า

“เอาอย่าง รอสักแปดวินาทีก่อน ตอนสายๆ วันนี้ผมมีประชุมสภารักษาความมั่นคงแห่งชาติพอดี ออกจากห้องประชุมมาน่าจะพอได้คำตอบจากหน่วยข่าวต่างๆ ตามที่พวกเราต้องการบ้างนะ”

“อ้อ! ท่านเรียกประชุม สรช.* เป็นกรณีเร่งด่วนเลยหรือครับ” เสียงนักข่าวคนหนึ่งเปิดประเด็นใหม่ทันที เมื่อหันไปมองและรู้ว่าเป็นนักข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทยทัศน์ ยักษ์ใหญ่ในวงการหนังสือพิมพ์ รองนายกฯ จึงพูดปิดออกไปว่า

“เปล่าๆ ไม่ได้เรียกครับ พอวันนี้เป็นวันประชุม สรช. ชุดเล็กตามปกติอยู่แล้ว เมื่อเกิดเหตุการณ์ช่วงเช้าตรู่ในค่ายทหาร ผมเข้าใจว่าหน่วยข่าว

* ย่อมาจากคำว่า สภารักษาความมั่นคงแห่งชาติ

ต่างๆ น่าจะได้รับรายงานจากเจ้าหน้าที่เข้ามาบ้าง เอาตามนี้ละ ผมต้องไปละ เดี่ยวทางโน้นจะรอ”

แล้วรองนายกรัฐมนตรีวัยใกล้หกสิบ รูปร่างเริ่มจะอ้วน แต่ดูไม่น่าเกลียด เพราะมีความสูงเกือบ 180 เซนติเมตร หวีผมแสกซ้ายเย็บด้วยน้ำมันใส่ผม ใบหน้ากลมเหมือนจะอมยิ้มคล้ายพระสังกัจจายน์ เพิ่งลาออกจากตำแหน่งรองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติมารับตำแหน่งสำคัญตามคำเชิญของนายกรัฐมนตรี ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมรุ่นมัธยมปลายในโรงเรียนประจำจังหวัดเชียงราย เขาก้าวไปยังรถประจำตำแหน่ง อัลพาร์ด เอ็มพีวี สีดำ ซึ่งมีชายในชุดสากลสีน้ำเงินคนหนึ่งยืนรออยู่และเปิดประตูให้ก้าวขึ้นไป หลังจากนั้นก็ปิดประตูทันที

ชายผู้รอปิดประตูคนนั้นมียศพันตำรวจเอก เคยเป็นนายเวรของ พล.ต.อ.ชิงชัย มาก่อน เมื่อปิดประตูให้ “นาย” แล้วจึงเปิดประตูด้านหน้าขึ้นไปนั่งคู่กับคนขับ ผู้มียศร้อยตำรวจโทตามมารับใช้ “นาย” อีกคนหนึ่ง จากนั้นก็นำรถแล่นออกจากประตูกระทรวง ขับตามรถจักรยานยนต์นำทางเข้าสู่ถนนอังสวาล์เลียบคลองรอบกรุงหรือคลองหลอดไปทางทิศเหนือ แล้วชะลอความเร็วเพื่อเลี้ยวซ้ายขึ้นสะพานข้ามโรงสีเข้าสู่ถนนกัลยาณไมตรี ข้ามมือคืออาคารกรมแผนที่ทหาร ขวามือคือด้านข้างกระทรวงกลาโหม มุ่งสู่ทิศตะวันตก

พระบรมมหาราชวัง และวัดพระศรีรัตนศาสดารามหรือที่ชาวบ้านเรียกวัดพระแก้ว กำลังต้องแสงอาทิตย์ยามเช้า ตระหง่านและสง่างามอยู่เบื้องหน้า

เมื่อถึงสามแยกกัลยาณไมตรี เลี้ยวขวาเข้าถนนมหาไชย ขับผ่านทางเข้ากระทรวงกลาโหม และศาลหลักเมืองด้านขวามือ เข้าสู่ถนนราชดำเนินใน ผ่านทุ่งพระสุเมรุหรือท้องสนามหลวงทางซ้าย และอาคารศาลทางขวามือ รถจักรยานยนต์ของตำรวจหน่วยปฏิบัติการพิเศษนอกเครื่องแบบวิ่งนำข้ามสะพานผ่านพิภพลีลา มุ่งหน้าสู่ทำเนียบรัฐบาลในเส้นทางที่ใช้เป็นประจำ

รถยนต์วิ่งเข้าสู่ถนนราชดำเนินกลาง ผ่านอนุสาวรีย์ประชาธิปไตย ข้ามสะพานผ่านฟ้าลีลาศ เลี้ยวซ้ายไปตามถนนราชดำเนินนอก ข้ามสะพานมัฆวานรังสรรค์ แล้วเลี้ยวขวาตามรถจักรยานยนต์ไปตามถนนลูกหลวงเลียบคลอง

ผดุงกรุงเกษม เล่าว่าร้านอาหารบริเวณทำเนียบรัฐบาลในสวนเคยเป็นอาคารเรียนของนักเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้าฯ หรือโรงเรียนนายร้อย จปร. อยู่ฝั่งตรงข้ามกระทรวงศึกษาธิการ

สารதிผู้เข้าของเส้นทางทราบที่ว่ารั้วทำเนียบด้านนี้มีประตูเข้า-ออก 3 ประตู เริ่มจากประตูหมายเลข 6 คือทางเข้าอาคารสำนักงานคณะกรรมการคณะกรรมการพิเศษเพื่อประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ หรือ กปร. และอาคารสำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรี (สลค.)

เมื่อขับเลยไปยังประตูหมายเลข 7 จะเป็นทางเข้าอาคารสำนักงานสภา รักษาความมั่นคงแห่งชาติ หรือ สรช. ถัดไปคืออาคารสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี แต่เป้าหมายของ “นาย” ในช่วงสายของวันนี้ อยู่ที่ตึกบัญชาการ 1 เยื้องตึกไทยคู่ฟ้า จึงต้องขับรถเลยไปจนถึงประตูหมายเลข 8 แล้วเลี้ยวซ้ายเข้าไป

แวนหนึ่งจากกระจกมองหลัง เขาเห็น “นาย” ยกมือไหว้รูปหล่อสัมฤทธิ์ สีทองของพระพรหม 4 พระพิภค 4 กร หน้าตักกว้าง 24 นิ้ว ประดิษฐานบนแท่นในซุ้มศาลาหลังคาตึกไทยคู่ฟ้า เหมือนที่เคยปฏิบัติมาทุกครั้งเมื่อล่องเข้าสู่สถานที่สำคัญแห่งนี้

เขารู้กำหนดงานของ “นาย” ดีว่า ตอนสายวันนี้ต้องเป็นประธานในการประชุมคณะกรรมการการรักษาความมั่นคงแห่งชาติ (ครช.) ห้อง 301 ตึกบัญชาการ 1 มุมรั้วด้านทิศตะวันออกติดกับรั้วด้านทิศใต้ ใกล้ประตูหมายเลข 8 ซึ่งครั้งหนึ่งสำนักงานสภารักษาความมั่นคงแห่งชาติตั้งอยู่ ก่อนจะย้ายไปอยู่ในอาคารเรียนเดิมของนักเรียนนายร้อย จปร. ด้านหลังตึกไทยคู่ฟ้าที่เพิ่งผ่านมา

เขานำรถเจ้านายเข้าไปเทียบหน้าตึกซึ่งนายกรัฐมนตรีเคยนั่งทำงานเพื่อลงนามในหนังสือสั่งราชการต่างๆ จึงได้รับการขนานนามว่า “ตึกบัญชาการ” รอจนเพื่อนร่วมงานเปิดประตูหน้า กระโดดลงจากรถไปเปิดประตูให้ “นาย” ลงจากรถแล้ว จึงเคลื่อนรถไปยังโรงจอดซึ่งกันส่วนหนึ่งไว้สำหรับจอดรถประจำตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรี ใกล้เคียง กันมีรถยนต์ประจำตำแหน่งของบรรดาหัวหน้า

ส่วนราชการด้านความมั่นคงของชาติทั้งฝ่ายบู๊และฝ่ายบุ๋น คือทหาร ตำรวจ และพลเรือนจากหน่วยข่าวกรอง จอดอยู่แล้วหลายคัน

ในบริเวณนั้นจึงมีบุคคลทั้งในเครื่องแบบนายทหาร นายตำรวจ และทั้งชุดสากลยืนทักทายกันตามอัธยาศัย สุภาพบุรุษในเครื่องแบบชั้นยศน้อยจะทำความเคารพผู้อาวุโสกว่าด้วยการโค้งคำนับ ผู้อาวุโสกว่าจะก้มศีรษะรับการทำความเคารพตามแบบธรรมเนียมของผู้สวมเครื่องแบบ

ส่วนพลเรือนจะใช้วิธียกมือไหว้สวัสดีผู้มีอาวุโสกว่า และผู้อาวุโสกว่าก็จะรับไหว้ตามแบบธรรมเนียมไทยอันดีงาม จากนั้นจึงพากันก้าวขึ้นไปบนชั้นบันไดเข้าไปในชั้นล่างของตัวอาคาร เพื่อรอขึ้นลิฟต์ไปยังห้องประชุมใหญ่ชั้น 3 สำหรับการประชุมในวันนี้

SEED

เมื่อผู้ร่วมประชุมทยอยออกจากประตูลิฟต์ เจ้าหน้าที่ควบคุมการรักษาความปลอดภัยในการประชุมจะนำแผ่นป้ายแสดงตนสำหรับผู้ประชุมสี่หนึ่ง และผู้ติดตามซึ่งเข้าถึงชั้นความลับของการประชุมครั้งนี้อีกสี่หนึ่ง ไปห็นใบได้กระเป๋าลือด้านขวามือ ทับบัตรประจำตัวของแต่ละคนทันที

ทั้งนี้เป็นไปตามระเบียบว่าด้วยการรักษาความปลอดภัยแห่งชาติอย่างเคร่งครัด จากนั้นทุกคนจึงสามารถก้าวเข้าไปในห้องประชุม ซึ่งปลอดภัยจากการลักลอบดักฟัง การลักลอบจารกรรมในรูปแบบต่างๆ จากการตรวจสอบทางเทคนิคจนแน่ใจโดยเจ้าหน้าที่ของศูนย์รักษาความปลอดภัยแห่งชาติ (ศรช.) เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ภายในห้องจึงมีแต่เสียงเครื่องปรับอากาศกำลังทำงานให้ได้ยินเบาๆ

แสงสว่างจากดวงไฟบนเพดานส่องให้เห็นภายในห้อง มีโต๊ะประชุมไม้มะฮอกกานีขนาดใหญ่รูปเกือกม้าขัดเป็นเงาวับ โถงของเกือกม้ามียกเท้าขึ้นพิงทรงสูงจัดไว้สำหรับประธาน 1 ตัว ขนาบซ้าย-ขวาด้วยเก้าอี้มีพนักพิงสูงเสมอกัน

ด้านละ 15 ตัว ด้านหลังของเก้าอี้รอบโต๊ะประชุมเป็นเก้าอี้สำรองสำหรับผู้ติดตาม ผู้เข้าร่วมประชุมคอยส่งมอบหรือรับเอกสารจากเจ้าหน้าที่ของตนเอง นั่งกันอย่างเป็นระเบียบ

บนผนังด้านตรงข้ามเก้าอี้ของประธานฯ มีจอผ้าสีขาวยาวนอนอยู่และมีตัวอักษรสีน้ำเงินฉายคำว่า

“การประชุมคณะอนุกรรมการรักษาความมั่นคงแห่งชาติ (สรช.) ครั้งที่พิเศษที่ 1/2547”

เมื่อก้าวเข้าไปในห้องประชุมแล้ว แต่ละคนจะแยกย้ายกันเดินไปนั่งบนเก้าอี้ซึ่งบนโต๊ะเบื้องหน้าจะมีป้ายชื่อและหน่วยงานตามสังกัดอยู่วางให้เห็นทั้งด้านหน้าและด้านหลังล้อมรอบโต๊ะประชุม

ถัดจากเก้าอี้รองนายกรัฐมนตรีฝ่ายความมั่นคง ประธานคณะอนุกรรมการฯ เป็นที่นั่งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม ซึ่งวันนี้มอบให้รัฐมนตรีช่วยฯ มาประชุมแทน ถัดจากนั้นเป็นเก้าอี้ผู้บัญชาการทหารสูงสุด, ผู้บัญชาการทหาร 3 เหล่าทัพ, ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

อีกฟากหนึ่งเป็นที่นั่งของเลขาธิการรักษาความมั่นคงแห่งชาติ (สคช.) ในฐานะเลขานุการในที่ประชุม ต่อด้วยผู้บัญชาการศูนย์รักษาความปลอดภัยแห่งชาติ (ศรช.), ผู้อำนวยการสำนักงานข่าวกรองกลางแห่งชาติ, ผู้อำนวยการศูนย์ประมวลข่าวกรองกลางเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อความมั่นคงแห่งชาติ (รวมสุร), ผู้แทนจากคณะกรรมการกฤษฎีกา และผู้แทนจากสำนักงานอัยการสูงสุด

บนโต๊ะระหว่างป้ายชื่อแสดงตนและสังกัดกับเก้าอี้ที่นั่งของผู้ร่วมประชุม มีเครื่องคอมพิวเตอร์ชนิดตั้งโต๊ะวางให้ทุกคนเปิดดูวาระการประชุมในแต่ละครั้ง ข้างเครื่องคอมพิวเตอร์มีแฟ้มเอกสารขนาดใหญ่ ปกด้านบนประทับอักษรสีแดง

คำว่า “ลับมาก” ถัดลงมาถึงกลางแฟ้ม มีข้อความว่า “สถานการณ์ในจังหวัดชายแดนภาคใต้” วางไว้คู่กัน ขณะนั้นบนจอภาพทุกเครื่องมีข้อความเหมือนบนจอผ้าว่า

**“การประชุมคณะอนุกรรมการรักษาความมั่นคงแห่งชาติ (สรช.)
ครั้งที่พิเศษ 1/2547”**

หลังจากผู้เข้าร่วมประชุมนั่งครบแล้ว พล.ต.อ.ชิงชัย วรรณฤทธิ์ รองนายกรัฐมนตรีฝ่ายความมั่นคง ได้รับเชิญจากเจ้าหน้าที่ที่ออกมาจากห้องหลังเก้าอี้เข้าสู่ห้องประชุม ทุกคนในห้องต่างยืนทำความเคารพ พล.ต.อ.ชิงชัย ยกมือพนมรับการทำความเคารพพร้อมกับยิ้มให้ทุกคน ส่งสัญญาณมือให้ทุกคนนั่งลงพร้อมกับตน

“สวัสดีท่านผู้มีเกียรติทุกท่านครับ” รองนายฯ ฝ่ายความมั่นคงกล่าว ทักทาย นายทหาร นายตำรวจ และพลเรือน ด้วยรอยยิ้มของผู้ใหญ่ใจดี แล้วกล่าวต่อไปว่า

“ความจริงวันนี้ไม่ใช่การประชุมของคณะอนุฯ นะครับ แต่ผมเข้าใจว่าทุกคนคงทราบถึงการเชิญประชุมเป็นกรณีเร่งด่วนแล้ว และต้องขอโทษที่เข้ามาช้าไปสิบนาทีพอดีได้รับสายตรงจากท่านนายกรัฐมนตรีว่า กัลยาณมิตรของท่านในจังหวัดนครศรีธรรมราชได้โทรศัพท์แจ้งเตือนว่า ระวังจะมีการลอบเผาสถานที่ราชการในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้มากขึ้น ท่านจึงให้ผมนำข่าวมาบอกพวกเรด้วย”

เมื่อไม่เห็นปฏิกิริยาจากผู้ใด พล.ต.อ.ชิงชัย จึงกล่าวต่อในทันทีว่า

“ความจริง ผมได้รับรายงานด่วนพิเศษถึงเหตุการณ์ในพื้นที่อำเภอเจาะไอร้องจากหน่วยงานของทุกท่านและได้อ่านตั้งแต่เริ่มได้รับรายงานชิ้นแรกเมื่อประมาณตี 4 จากนั้นก็ทยอยอ่านไปเรื่อยๆ จนเกือบรุ่งสาง จึงพอเข้าใจสถานการณ์เบื้องต้น จึงรายงานโดยสังเขปให้ท่านนายฯ รับทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้น และกราบเรียนท่านว่าผมได้เรียกประชุมคณะอนุฯ ครช. ในเช้าวันนี้เพื่อนำ

รายงานเพิ่มเติมไปพร้อมกับรายงานเดิมเพื่อทำบันทึกเสนอท่านอีกครั้ง จึงใคร่ขอทราบข้อมูลเพิ่มเติมจากทุกท่าน” เขาทิ้งช่วงเล็กน้อย แล้วว่า “หากมีนะครับ”

เขากวาดตามองผู้เข้าร่วมประชุมทั้งสองแถวชายและขวา ก่อนจะเอ่ยต่อ

“ท่านนายกฯ ผাগขอบคุณผู้บังคับบัญชาหน่วยข่าวกรองเกี่ยวกับความมั่นคงทุกหน่วย ที่สามารถเข้าถึงสถานการณ์ได้อย่างรวดเร็ว ผมเองก็ขอขอบคุณทุกคนเช่นกันครับ” พล.ต.อ.ชิงชัย จบประโยคพร้อมโบยยิ้มให้ทุกคน แล้วกล่าวต่อไป

“ผมเชิญทุกท่านมาร่วมเพราะท่านนายกฯ อยากทราบถึงเหตุการณ์ทั้งหมดว่า มันเกิดขึ้นได้อย่างไร ผมก็เข้าใจดีว่าคงเร็วไปหากจะได้ตอบสำหรับคำถามนี้ แต่เมื่อเป็นบัญชาของท่านนายกฯ ผมจึงต้องเชิญทุกท่านมา หากท่านใดมีข้อมูลจะรายงานเพิ่มเติมก็เชิญนะครับ”

พล.ต.อ.ชิงชัย หยุดคำพูด แล้วหยิบแก้วน้ำขึ้นมาจิบ มองไปทางซ้ายและขวาของโต๊ะประชุมขนาดใหญ่ แต่ไม่มีเสียงตอบ ทุกคนนิ่ง

“เมื่อไม่มีอะไรเพิ่มเติม ก็แสดงว่าในรายงานข่าวกรองก่อนหน้านี้มีความสมบูรณ์แล้ว ผมก็จะนำข้อมูลในรายงานนั้นเป็นหลักเพื่อนำเรียนท่านนายกฯ เป็นลายลักษณ์อักษรต่อไปนะครับ” เขาถอนหายใจเล็กน้อยแล้วว่า “ดังนั้น ผมก็จะไม่เข้าชี้ละ แต่ก็เชื่อว่าทุกท่านต่างก็มีประสบการณ์ด้านการข่าวมาก่อน คงจะประเมินได้ว่า นับจากวันนี้ไปสถานการณ์ในสามจังหวัดชายแดนใต้คงจะไม่สงบง่ายๆ.

“อย่างล่าสุดคือก่อนผมจะเข้ามาในห้อง ก็มีรายงานว่ากลุ่มคนร้ายได้ลอบเผาสถานที่ราชการทั้งในจังหวัดนราธิวาส และจังหวัดยะลาอีกหลายแห่ง ผมจึงขอถือโอกาสนี้ ให้ทุกหน่วยปรับความเข้มข้นในการรักษาความปลอดภัยขึ้นมาอยู่ในระดับสอง.

“พร้อมกันนี้ ผมอยากให้ผู้บัญชาการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ กับผู้บัญชาการทหารบก หรือร่วมกันว่าควรจะปรับแผนสำหรับสามจังหวัดอย่างไร

ควรจัดกำลังจากพื้นที่อื่นเข้าไปสมทบทหารในกองทัพภาคที่ 4 และตำรวจตระเวนชายแดนในพื้นที่หรือไม่ เพื่อสร้างขวัญและกำลังใจให้เจ้าหน้าที่ว่าไม่ได้ถูกทอดทิ้งนะครับ อ้อ! และขอให้ตรวจสอบอาวุธยุทโธปกรณ์ประจำตัวของทหารตำรวจด้วยว่ามีอะไรขาดแคลน ก็ขอให้ทำเรื่องเสนอขึ้นมา ผมจะอนุมัติให้ทันที.

“ส่วนทางด้านการข่าวนั้น หลังการประชุมในช่วงเช้านี้ ตอนบ่ายผมจะหารือกับท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม ซึ่งขณะนี้ท่านกำลังประชุมสภากลาโหมอีกครั้งหนึ่งว่าจะปรับการทำงานระหว่างหน่วยข่าวของตำรวจ ทหารและพลเรือนอย่างไร เพื่อให้ข่าวลื่นไหลและสามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ทันที”

พล.ต.อ.ชิงชัย หันไปมองผู้เข้าร่วมประชุมอีกครั้งหนึ่งก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า

“ผมเข้าใจระหว่างการประชุมนี้ ทุกหน่วยงานได้รับรายงานจากพื้นที่เพิ่มเติมบ้างแล้ว จึงจะไม่ทำให้ทุกคนเสียเวลาไปมากกว่านี้ ขอให้ทุกคนได้กลับไปอ่านรายงานจากหน่วย และวางแผนหรือสั่งการผู้ใต้บังคับบัญชาในพื้นที่ตามความเหมาะสมจะดีกว่านะครับ หรือท่านใดมีข้อเสนอให้รัฐบาลดำเนินการก็เชิญได้เลยนะครับ”

ทุกคนยังนั่งนิ่งเหมือนรูปปั้นถูกยกมาวางตั้งแต่แรก จน พล.ต.อ.ชิงชัยเองก็รู้สึกอึดอัดกับการนั่งพูดอยู่คนเดียว ครู่ต่อมาเขาจึงเอ่ยขึ้นว่า

“เมื่อไม่มีผู้ใดให้ความเห็น ก็ขอขอบคุณทุกท่านอีกครั้ง และขอปิดประชุมพิเศษแต่เพียงเท่านี้ครับ”

ขณะผู้บังคับหน่วยคนอื่นๆ ต่างลุกขึ้น และทยอยออกจากห้องประชุมไปที่ละกลุ่ม (ซึ่งประกอบด้วยตัวหัวหน้าหน่วย และผู้ติดตาม) **พล.ท.เดชชาติ เดโชชัย** ผู้อำนวยการศูนย์ประมวลข่าวกรองกลางเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อความมั่นคงแห่งชาติ (รามสูร) เจ้าของรหัส “รามสูร 01” กับทีมงานผู้ติดตามอีก 3 คน ยังคงนั่งอยู่ เพราะก่อนประธนาฯ จะกล่าวปิดประชุม

นั้น ได้มีเจ้าหน้าที่นำกระดาษโน้ตหัวกระดาษมีอักษรย่อ สรช. คือ สภารักษาความมั่นคงแห่งชาติ มาส่งให้

ข้อความในนั้นเขียนสั้นๆ ด้วยปากกาหมึกซึมสีดำ อ่านไม่ยากว่า

“อย่าเพิ่งกลับนะ เดี่ยวเชิญเข้าไปคุยกับผมสักครู่” ลงนามในบรรทัดถัดไปว่า ชิงชัย

เมื่อเห็นเช่นนั้น พล.ท.เดชชาติ ก็นึกย้อนไปถึงแฟ้มประวัติของ พล.ต.อ.ชิงชัย วรรณฤทธิ์ ใน “รายงานลับ” ของรามสูรขึ้นมาทันที ในแฟ้มนั้นมีประวัติของรองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยคนนี้ ตั้งแต่เด็กจน...

...แต่ พล.ท.เดชชาติ ไม่ทันจะถึงความทรงจำนั้นขึ้นมา สมาริของเขาก็ถูกทำลายด้วยเสียงของนายตำรวจติดตามรองนายกรัฐมนตรี เข้ามาขีดเท้าทำความสะอาด และเชิญเฉพาะตัว พล.ท.เดชชาติ ก่อนจะหันไปบอกคนอื่นๆ ซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ด้านหลังว่า

“สำหรับทั้งสามท่าน ขอเชิญห้องรับรองอีกห้องหนึ่งนะครับ เรามีเครื่องดื่มและเครื่องมือสื่อสารสำหรับใช้งานอยู่พร้อมครับ”

พล.ท.เดชชาติ หันไปอนุญาตผู้ใต้บังคับบัญชาด้วยสายตา ก่อนลุกตามนายตำรวจนอกเครื่องแบบเดินผ่านประตูด้านหลังเก้าอี้รองนายกฯ ที่นั่งอยู่เมื่อครู่นี้ เขาพบ พล.ต.อ.ชิงชัย นั่งรออยู่บนโซฟาตัวใหญ่ของชุดรับแขก เมื่อเห็น พล.ท.เดชชาติ เดินเข้ามา พล.ต.อ.ชิงชัย จึงลุกขึ้นยืนต้อนรับ พร้อมผายมือไปยังเก้าอี้เท้าแขนบนานวม

“เชิญท่านผู้อำนวยการครับ” พล.ต.อ.ชิงชัย เรียกตำแหน่ง นอกจากจะเป็นการให้เกียรติแล้วเป็นเพราะเขายังไม่คุ้นเคยกับ พล.ท.เดชชาติ รู้แต่เพียงว่าผู้อำนวยการหน่วยข่าวกรองรามสูรผู้นี้มีอดีตเป็นนายทหารยศพลโท ได้รับความไว้วางใจอย่างสูงให้ควบคุมและกำกับดูแลหน่วยข่าวกรองชื่อจริงยาวเหยียด แต่ถูกเรียกสั้นๆ ว่า “รามสูร” มาเกือบยี่สิบปีแล้ว และเป็นผู้ที่ได้ชื่อว่ารอบรู้ด้านการข่าวภายในประเทศเหนือกว่าใครในทุกหน่วยข่าวกรองทั้งระบบของไทย

พล.ต.อ.ชิงชัย รู้สึกชื่นชมอดีตนายทหารผู้นี้อยู่ในใจ ว่าเป็นคนรักชาติ เทิดทูนสถาบัน มีความซื่อสัตย์ จริ่งจั่ง และตรงไปตรงมา อันเป็นคุณสมบัติที่หาได้ยากยิ่งในข้าราชการคนใดคนหนึ่งจะมีครบ

พล.ท.เดชชาติ อายุ 57 ปี อยู่ในสุทสี่ทาเข้ม ผูกเนคไทสีน้ำเงิน สูง 170 เซนติเมตร ไหล่กว้าง เขาเคยเป็นนักกีฬารักบี้ตั้งแต่เรียนในโรงเรียนเตรียมทหาร จนเข้าเรียนโรงเรียนนายร้อย จปร. ก็ยังเล่นอยู่ จึงดูสมาร์ตสมชายชาติทหาร พุงไม่พลุ่ยออกมาจนเสียบุคลิก ดวงตาคมใสภายใต้แว่นหนา รับด้วยสันจมูกโด่ง ปลายจมูกบานกว้าง และริมฝีปากบางจนดูเหมือนเส้นตรงนั้น บอกให้รู้ว่าบุรุษผู้นี้มีความเชื่อมั่นในตัวเองสูงจนบางครั้งเหมือนคนดื้อรั้น เพราะเคยเป็นทหารมาอย่างยาวนานจึงทำให้เขาดูดุดันและเด็ดขาดราวกับยังเป็นทหารอยู่

เมื่อได้ยินคำเชิญจาก พล.ต.อ.ชิงชัย ให้นั่ง พล.ท.เดชชาติ ยิ้มให้ผู้ซึ่งเปรียบเสมือนผู้บังคับบัญชาแล้วกล่าวว่า

“ขอบคุณครับ” ค้อมศีรษะทำความเคารพด้วยความเคยชินตามแบบธรรมเนียมทหาร พร้อมกับชำเลืองตามองเก้าอี้บุ๋มของชุดรับแขกเบื้องหน้า โชคดีที่ พล.ต.อ.ชิงชัย นั่งรอบนโซฟารับแขกด้วยยาวตรงกลาง เหลือเก้าอี้อยู่ด้านซ้ายและด้านขวาอย่างละตัว พล.ท.เดชชาติ จึงเลือกนั่งตัวขวามือ

เรื่องการเลือกที่นั่งเพื่อพูดคุยกับคู่สนทนานั้น พล.ท.เดชชาติ จำได้ว่า เขาเขียนในตำราใช้สอนเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการข่าว “วิชาการปฏิบัติราชการลับเบื้องต้น” ของสถาบันการต่อต้านการข่าวกรองเพื่อความมั่นคงรวมสูตร เอาไว้ว่า

“หากต้องสนทนากับใคร เจ้าหน้าที่ไม่ควรนั่งเผชิญหน้ากับคู่สนทนา หากจำเป็นต้องนั่งเหมือนถูกบังคับ เพราะมีเก้าอี้ตัวเดียว ให้ขยับเก้าอี้ไปทางขวามือของคู่สนทนาก่อนจะนั่ง การเลือกที่นั่งทางด้านขวามือหรือเฉียงไปทางขวาคือ การป้องกันการจู่โจมทำร้ายจากคู่สนทนา หากเขาจงใจจะใช้อาวุธก็จะใช้อาวุธได้

ไม่ถนัด เพราะต้องเอียงแขนในการใช้อาวุธ หากเกิดเหตุทำนองนั้น เจ้าหน้าที่จะสามารถหาทางป้องกัน ตั้งรับ หรือต่อสู้ได้ทันท่วงที”

เมื่อนั่งลงเรียบร้อยแล้ว พล.ต.อ.ชิงชัย เห็น พล.ท.เดชชาติ ยึดตัวตรงยังไม่พึงพนักเก้าอี้ เหยียดแขนขาตรง แล้วใช้มือซ้ายดึงขอบแขนเสื้อสุทให้เหยียดตาม ก่อนจะเปลี่ยนมาใช้มือขวาดึงขอบแขนเสื้อสุทซ้ายในลักษณะเดียวกันอย่างรวดเร็ว ช่วงเลี้ยววินาทีนั้นด้วยความซ้ำของ พล.ท.เดชชาติ ใช้ปลายนิ้วหัวแม่มือและปลายนิ้วชี้กดลงบนเม็ดกระดุมสำรองด้านในขอบแขนเสื้อลึกเข้าไปเล็กน้อย จน พล.ต.อ.ชิงชัย และผู้อยู่ในห้องคนใดมิทันผิิดสังเกตจากกิริยาดังกล่าว ทุกคนเข้าใจว่า พล.ท.เดชชาติ กำลังจัดการเครื่องแต่งกายให้ดูความเรียบร้อยแล้วจึงยิ้มขึ้นเหมือนจะบอก พล.ต.อ.ชิงชัย ว่าเขาพร้อมแล้ว

เมื่อคู่สนทนาพร้อม พล.ต.อ.ชิงชัย เริ่มชวนคุยทันทีด้วยท่าทางจริงจัง ทำให้ผู้ฟังรู้สึกเหมือน พล.ต.อ.ชิงชัย กำลังทำหน้าที่หัวหน้าพนักงานสอบสวนของสถานีตำรวจแห่งใดแห่งหนึ่ง

“ในรายงานข่าวกรองของหน่วยท่าน เอ้อ...” พล.ต.อ.ชิงชัย ชะงักเหมือนจะนึกขึ้นมาได้จึงเปลี่ยนเรื่อง

“...เอ้อ ท่านผู้อำนวยการคงทราบนะครับว่า ผมเพิ่งได้รับมอบหมายจากท่านนายกรัฐมนตรี ให้เข้ามาดูแลงานด้านความมั่นคง หลังจากท่านนายกฯ มีโอกาสจัดตั้งรัฐบาลใหม่ขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ผมจึงยังใหม่ต่องานที่รับผิดชอบอยู่” เมื่อคู่สนทนาตอบรับด้วยรอยยิ้ม พล.ต.อ.ชิงชัย จึงกล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบๆ ต่อไป

“คือ ผมรู้สึกแปลกใจในชื่อเต็มของคุณย์ประมวลข่าวกรองกลางทางเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อความมั่นคงแห่งชาติ ของท่านมาก” คราวนี้มีรอยยิ้มอย่างเป็นมิตรปรากฏขึ้น ก่อนจะเอ่ยว่า

“ดูเหมือนซื้อหน่วยของท่านจะยาวกว่าหน่วยอื่นๆ นอกจากนั้นหน่วยของท่านผู้อำนวยการก็ไม่ได้ใช้อักษรย่ออย่างหน่วยอื่น เช่น ศรช., ขว.ทบ., ศปก.ตร. หรืออะไรทำนองนั้น แต่ใช้คำว่า ‘รามสูร’ แทน” พล.ต.อ.ชิงชัย นิ่งไปไปครู่หนึ่ง เหมือนซึ่งใจว่าจะพูดดีหรือไม่ แต่แล้วก็พูดออกมาว่า

“ท่านผู้อำนวยการคงไม่โกรธนะครับ หากผมจะพูดความจริงว่า ก่อนผมจะถามท่านเกี่ยวกับเรื่องนี้ ผมเคยพูดคุยกับท่านเลขาธิการสำนักงานสภာรักษาความมั่นคงแห่งชาติ แต่ท่านเพิ่งได้รับการแต่งตั้งมาพร้อมกับผม ท่านเลขาฯ ตอบผมตามตรงว่า ท่านก็ไม่วรรายละเอียดเกี่ยวกับรามสูรเช่นกัน.

“เพราะไม่มีบันทึกอะไรให้สืบค้น แล้วก่อนย้ายท่านก็เป็นรองปลัดกระทรวงกลาโหมดูแลแต่หน่วยข่าวของทหาร ผมจะคาดคั้นท่านเลขาฯ ให้หาคำตอบ ก็จะเป็นการรบกวนเวลางานของท่านเลขาฯ จึงคิดว่าน่าจะรอถามจากท่านในฐานะผู้ดูแลหน่วยงานนี้น่าจะเหมาะสมกว่า” เขายิ้มให้ พล.ท. เดชชาติ แล้วกล่าวต่อว่า

“ท่านคงพอให้ความกระจ่างผมได้นะครับ”

พล.ท. เดชชาติ ขยับตัวเล็กน้อยก่อนตอบเสียงเรียบๆ ว่า

“โดยตำแหน่งและสายงาน ท่านคือผู้บังคับบัญชาของผม ท่านย่อมมีสิทธิและอำนาจจะซักถามเรื่องเกี่ยวกับความมั่นคงตามต้องการทราบได้อยู่แล้วครับ และผมเองนั้น ในขณะที่ทำงานก็ไม่นำอารมณ์เข้ามาเจือปนด้วย ผมจึงพร้อมและเต็มใจจะตอบท่านทุกคำถามครับ”

คำตอบของ พล.ท. เดชชาติ บอกให้รู้ว่า พล.ท. เดชชาติ เตรียมการตั้งรับมาดีมาก แต่ด้วยรอยยิ้มบ่งบอกความเป็นมิตร ทำให้ พล.ต.อ. ชิงชัย ยิ้มและกล่าวว่า

“ขอบคุณในน้ำใจของท่านผู้อำนวยการ และนั่นคือหัวข้อแรกก่อนจะไปถึงประเด็นอื่นๆ ครับ”

พล.ท.เดชชาติ เอนหลังพิงพนักด้วยกิริยาผ่อนคลาย แล้วชี้แจงด้วยเสียงราบเรียบว่า

“การตั้งชื่อหน่วยที่ดูค่อนข้างยาวว่า ศูนย์ประมวลข่าวสารกองกลางทางเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อความมั่นคงแห่งชาติ ก็เพื่อแสดงถึงบุคลิกของหน่วยว่า เราทำงานด้วยเครื่องมือทางเทคนิคต่างจากการทำงานของหน่วยอื่นๆ”

“หมายความว่าอย่างไรหรือครับ”

“ท่านรองนายกรัฐมนตรีคงทราบดีแล้วว่า ทุกวันนี้ หน่วยข่าวกรองต่างๆ ส่วนใหญ่จะใช้บุคคลทำหน้าที่สืบหาข่าวในทางลับคือ ส่งคนของหน่วยไปสร้างแหล่งข่าวหาในพื้นที่ นั่นก็คือ การทำงานแบบเดิมที่เรียกว่า Human Intelligence หรือเรียกกันสั้นๆ ว่า HUMINT.

“แต่การทำงานของรามสุรนั้น เราใช้บุคคลทำหน้าที่สืบหาข่าวน้อยมาก แต่จะเน้นการหาข่าวกรองผ่านสัญญาณการสื่อสารต่างๆ โดยอาศัยเครื่องมือการสื่อสาร เทคโนโลยี และโทรคมนาคมในการทำงานครับ การสืบหาข่าวแบบนี้คือ Signals Intelligence หรือเรียกกันว่า SIGINT ครับ”

หลังจากทิ้งช่วงเพื่อรอคำถามคู่หนึ่ง และแน่ใจว่าไม่มีคำถามแทรก พล.ท.เดชชาติ จึงกล่าวต่อ

“ส่วนเหตุผลในการเรียกตัวเองว่า ‘หน่วยรามสุร’ แทนการใช้อักษรย่อเหมือนหน่วยอื่นๆ นั้น ความจริงตอนตั้งหน่วยขึ้นมาใหม่ๆ เราเคยใช้อักษรย่อว่า ศสม. ต่อท้ายชื่อเต็มเช่นเดียวกับหน่วยอื่นๆ ทว่าในอดีตผู้ใหญ่ในรัฐบาลชุดก่อนๆ เคยได้ส่ง หขส.* มายังรามสุร เพื่อสอบถามข้อความซึ่งท่านเข้าใจว่าได้รับไปจากรามสุร เพราะอักษรย่อทั้งหมดดูผาดๆ แล้วคล้ายกันมากครับ”

เมื่อเห็นคู่สนทนากำลังฟังด้วยความสนใจ พล.ท.เดชชาติ จึงกล่าวต่อไป

“คณะผู้บริหารของรามสุรจึงหารือกันว่า น่าจะหาชื่อกระชับ จำได้ง่าย มาต่อท้ายอักษรย่อ ศสม. น่าจะดีกว่า หลังจากพิจารณาถึงสิ่งของอุปกรณ์ต่างๆ

* ย่อมาจากคำว่า “หัวข้อข่าวสาร”

ในหน่วยว่าส่วนใหญ่หรือจะเรียกว่าเกือบทั้งหมด ได้มาจากสถานีตรวจจับสัญญาณสื่อสารโดยเรดาร์ของกองทัพสหรัฐอเมริกา ในบ้านโนนสูง จังหวัดอุดรธานี ซึ่งชาวบ้านเรียกกันว่า ‘รามสูร’ เราจึงตกลงใจใช้ชื่อ ‘รามสูร’ ใส่ไว้ในวงเล็บ ต่อจากอักษรคำว่า ศสม. เป็น ‘ศสม. (รามสูร)’ ผู้ใหญ่จะได้ไม่สับสนครับ”

“อ้อ” พล.ต.อ.ชิงชัย พยัคฆ์น้อยๆ เหมือนเริ่มเข้าใจ พล.ท.เดชชาติ จึงเล่าต่อทันที

“เมื่อตกลงกันเป็นการภายในแล้ว จึงทำเรื่องนี้เสนอผ่านไปยังคณะกรรมการสำนักงานรักษาความมั่นคงแห่งชาติ ซึ่ง ศสม. สังกัดอยู่เพื่อขอหารือ ปรากฏว่า คณะกรรมการส่วนใหญ่เห็นด้วยกับแนวความคิดนี้ ท่านเลขาฯ ในสมัยนั้นได้ลงนามท้ายหนังสือว่า เมื่อมีคำเรียกขานเฉพาะตัวว่า ‘รามสูร’ แล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องมีอักษรย่อ ศสม. อยู่อีก ให้ตัดอักษรออก ตั้งแต่นั้นมาหน่วยนี้จึงใช้ชื่อรามสูรเป็นนามรหัสครับ”

อาการผกผันชะงักงันของคู่สนทนานั้น พล.ท.เดชชาติ สังเกตจากสีหน้าและแวตาก็รู้ว่า คงยากจะรู้จักรามสูรมากกว่านั้น จึงตั้งคาคำถามต่อมาคือ

“เมื่อครูนี้นักข่าวถามนายบอกว่า เอาชื่อรามสูรมาจากสถานีตรวจจับสัญญาณสื่อสารโดยเรดาร์ของกองทัพสหรัฐอเมริกา ในจังหวัดอุดรธานี”

“ใช่ครับ” และไมรอให้มีคำถามเพิ่มเติมเหมือนผู้ต้องหาคำถามไล่ต้อนจากนายตำรวจผู้ทำหน้าที่เจ้าพนักงานสอบสวน พล.ท.เดชชาติ ตอบออกไปก่อนทันที

“หลังจากรัฐบาลสหรัฐอเมริกาตัดสินใจยุติสงครามเวียดนามในเดือนเมษายน ปี พ.ศ. 2518 แล้ว หัวหน้าคณะที่ปรึกษาทางการทหารสหรัฐฯ ประจำประเทศไทย หรือหน่วยจัสแมก* ยังต้องการให้มีสถานีตรวจจับสัญญาณอยู่

* JUSMAG – THAI หมายถึง คณะที่ปรึกษาทางการทหารสหรัฐฯ ประจำประเทศไทย เป็นองค์กรความช่วยเหลือด้านความมั่นคงของสหรัฐฯ

ในไทยอย่างลับๆ สำหรับติดตามความเคลื่อนไหวของฝ่ายตรงข้าม จึงขอให้รัฐบาลไทยในสมัยนั้นจัดหาสถานที่จัดเก็บเพื่อรักษาเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ.

“แต่ในความเป็นจริงคือ ขอให้ไทยจัดหาสถานที่ตั้งสถานีตรวจจับสัญญาณให้ใหม่ แต่กองทัพสหรัฐฯ เกรงว่าจะมีปัญหาตามมา จึงออกข่าวว่าได้ถอนตัวจากอินโดจีนและได้ขายเครื่องอุปกรณ์ทุกอย่างให้รัฐบาลไทยแล้ว”

“อืมม... เรื่องนี้น่าสนใจมาก”

SE-ED

ดับฝัน มายาวิ

หลังเหตุการณ์ปล้นปืนที่ค่ายปิเหล็ง อำเภอเจาะไอร้อง จังหวัดนราธิวาส
เมื่อวันที่ 4 มกราคม 2547 เกิดคำถามมากมายในสังคมว่า
ใครคือผู้ก่อเหตุร้ายในวันนั้น?

หน่วยข่าวกรองทั้งทหาร ตำรวจ และพลเรือน ที่ส่งรายงานข่าวกรองถึง
นายกรัฐมนตรี ก็สอดคล้องต้องกัน และไม่ต่างจากสื่อสารมวลชนว่า
เป็นฝีมือโจรใต้ ซึ่งในความเข้าใจของคนไทยทั่วไปคือ กลุ่มชาวไทยมุสลิม

มีแต่ “รามสูร” หน่วยข่าวกรองด้านความมั่นคงเพียงหน่วยงานเดียว
ที่ไม่เชื่อว่าเป็นฝีมือพี่น้องมุสลิม

ทิวา อรุณยาโล เจ้าหน้าทีหน่วยสืบราชการลับของหน่วยข่าวกรอง “รามสูร”
ที่แฝงตัวเป็น “นักข่าวหนังสือพิมพ์” จึงถูกส่งตัวไปหาความจริงใน
“ปฏิบัติการดับฝันมายาวิ” ที่ชายแดนใต้

www.se-ed.com

ISBN 978-616-08-3701-4

9 786160 837014

350 บาท

ดับฝันมายาวิ

หมวด : วรรณกรรม-นวนิยายทั่วไป